

การแสดงเดี่ยวไวโอลินโดยพากร อุดมทรัพย์

นายพากร อุดมทรัพย์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ตะวันตก ภาควิชาดุริยางคศิลป์

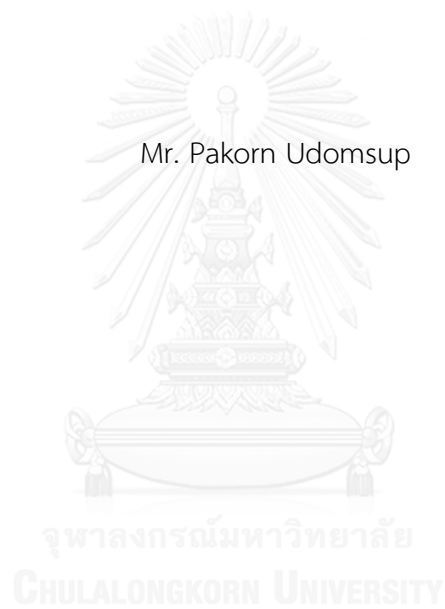
คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2557

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A VIOLIN RECITAL BY PAKORN UDOMSARP

Mr. Pakorn Udomsup

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Fine and Applied Arts Program in Western Music

Department of Music

Faculty of Fine and Applied Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2014

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การแสดงเดี่ยวไวโอลินโดยพากร อุดมทรัพย์
โดย	นายพากร อุดมทรัพย์
สาขาวิชา	ดุริยางคศิลป์ตะวันตก
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	รองศาสตราจารย์ดวงใจ อมาตยกุล

คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

.....คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศุภกรณ์ ดิษฐพันธุ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์ฤทธิ์ ธรรมบุตร)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ดวงใจ อมาตยกุล)

.....กรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร.วีรชาติ เปรมานนท์)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร.ประทีปักษ์ ประทีปะเสน)

พาคอร์ อุดมทรัพย์ : การแสดงเดี่ยวไวโอลินโดยพาคอร์ อุดมทรัพย์ (A VIOLIN RECITAL BY PAKORN UDOMSARP) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ.ดวงใจ อมาตยกุล, หน้า.

การแสดงเดี่ยวไวโอลินในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาและค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับบทเพลงที่ใช้แสดงไวโอลิน ประกอบด้วยการศึกษาเกี่ยวกับผู้ประพันธ์ในด้านชีวประวัติ ด้านการประพันธ์ และแรงบันดาลใจในการประพันธ์เพลงของผู้ประพันธ์ การตีความบทเพลง เปรียบเทียบการตีความในบทเพลงของนักแสดงไวโอลินต่าง ๆ ศึกษาแนวความคิดและเทคนิคการบรรเลง และวิเคราะห์ในบทเพลงเพื่อให้เป็นประโยชน์ในการฝึกซ้อม การเตรียมตัวสำหรับการแสดงและรวมถึงการจัดการแสดง

การแสดงได้คัดเลือกบทเพลงบรรเลง 4 บทเพลง จากการประพันธ์ของนักประพันธ์เพลงที่มีชื่อเสียงและประพันธ์บทเพลงอันทรงคุณค่าไว้ รวม 2 ยุค ได้แก่ (1) Violin Sonata No.1 in G minor, BWV 1001 ประพันธ์โดย Johann Sebastian Bach (2) Violin Sonata No.3 in D minor, Op.108 ประพันธ์โดย Johannes Brahms

(3) Zigeunerweisen, Op.20 ประพันธ์โดย Pablo de Sarasate (4) Violin Concerto No.2 in D minor, Op.22 ประพันธ์โดย Henryk Wieniawski

การแสดงเดี่ยวไวโอลินในครั้งนี้กำหนดจัดการแสดงในวันที่ 23 เมษายน พ.ศ. 2558 เวลา 17.00 น. ณ ห้องแสดงดนตรีชั้น 3 คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวมเวลาที่ใช้ในการแสดงทั้งหมดประมาณ 1 ชั่วโมง 40 นาที

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาควิชา	ดุริยางคศิลป์	ลายมือชื่อนิสิต
สาขาวิชา	ดุริยางคศิลป์ตะวันตก	ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก
ปีการศึกษา	2557	

5686610035 : MAJOR WESTERN MUSIC

KEYWORDS: VIOLIN/RECITAL

PAKORN UDOMSUP: A VIOLIN RECITAL BY PAKORN UDOMSARP. ADVISOR:
ASSOC. PROF.DUANGJAI AMATYAKUL, pp.

The purpose of this Violin Recital was to study and research information on repertoire for violin performance. The study included composers' biography, composition, and composers' inspiration; interpretation, a comparative study on different performers' interpretation, thought processes, and performing techniques; musical analyses to aid the practice and preparation of the recital; and the presentation of the recital. .

For the performance, four pieces by famous composers from two periods were selected: (1) Violin Sonata No.1 in G minor, BWV 1001 by Johann Sebastian Bach (2) Violin Sonata No.3 in D minor, Op.108 by Johannes Brahms (3) Zigeunerweisen, Op.20 by Pablo de Sarasate (4) Violin Concerto No.2 in D minor, Op.22 by Henri Wieniawski.

The Violin Recital took place on April 23, 2015 at 5:00 p.m. at Recital Hall, Third Floor, Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University. The total duration of the performance is 1 hour 40 minutes.

Department: Music

Student's Signature

Field of Study: Western Music

Advisor's Signature

Academic Year: 2014

กิตติกรรมประกาศ

การแสดงเดี่ยวไวโอลินในครั้งนี้ ลำดับแรกผู้แสดงขอกราบขอบพระคุณบิดาและมารดาของผู้แสดง คุณพ่อสมนึก และ คุณแม่รัตนวรรณ อุดมทรัพย์ ที่ให้ความรักความเข้าใจคอยดูแลช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจให้ผู้แสดงตลอดมา ลำดับที่สอง ภรรยาของผู้แสดง นางสาวรสนันท์ อรรถพันธ์ ที่อยู่เคียงข้างเป็นกำลังใจเสมอมา ลำดับที่สาม นายรังสรรค์ เต็มพิทยเวช ที่เอื้อเฟื้อไวโอลินที่ใช้ในการฝึกซ้อมและใช้แสดง และลำดับสุดท้าย อาจารย์อุษา นภาวรรณ ที่สละเวลาอันมีค่ามาร่วมฝึกซ้อมและบรรเลงเปียโนร่วมกับผู้แสดง

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์ฤทธิ์ ธรรมบุตร รองศาสตราจารย์ธง สรวง อิศรางกูร ณ อยุธยา ศาสตราจารย์ ดร.วิรัชชาติ เปรมานนท์ รองศาสตราจารย์ดวงใจ อมาตยกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศศิ พงศ์สรายุทธ ผู้ช่วยศาสตราจารย์นรอรุณ จันทร์กล้า อาจารย์ ดร. รามสุร สิตลายัน พันเอกชูชาติ พิทักษากร ศิลปินแห่งชาติ อาจารย์ ดร.ประทักษ์ ประทีปเสน อาจารย์ Jonathon Gloneck และ อาจารย์พูนโชค กุหลาบวงศ์ ที่ได้ให้คำแนะนำและพร่ำสอนผู้แสดงด้วยความเมตตา

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ที่ได้ช่วยสนับสนุนและอยู่เคียงข้างผู้แสดง สุดท้ายขอขอบคุณกำลังใจจากครอบครัวที่เสียสละเวลาอันมีค่าให้ผู้แสดงได้ฝึกซ้อมและ ทำงานวิทยานิพนธ์ขึ้นนี้

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่ 1	1
บทนำ.....	1
1.1 ความสำคัญของการแสดงเดี่ยวไวโอลิน	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการแสดงเดี่ยวไวโอลิน	1
1.3 ขอบเขตของการแสดงเดี่ยวไวโอลิน.....	1
1.4 ประโยชน์ที่ได้รับจากการแสดงเดี่ยวไวโอลิน	3
บทที่ 2.....	4
อรรถาธิบายบทเพลง	4
2.1 Violin Sonata No.1 in G minor, BWV 1001 ประพันธ์โดย Johann Sebastian Bach.....	4
2.1.1 ประวัติของผู้ประพันธ์.....	4
2.1.2 ประวัติของบทเพลง	5
2.1.3 บทวิเคราะห์	6
2.1.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข.....	18
2.2 Violin Sonata no.3 in D minor op.108 ประพันธ์โดย Johannes Brahms	19
2.2.1 ประวัติของผู้ประพันธ์.....	19
2.2.2 ประวัติบทเพลง	20
2.2.3 บทวิเคราะห์	20
2.2.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข.....	49

2.3 Zigeunerweisen op. 20 ประพันธ์โดย Pablo de Sarasate	50
2.3.1 ประวัติผู้ประพันธ์	50
2.3.2 ประวัติเพลง.....	51
2.3.3 บทวิเคราะห์	51
2.3.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข.....	59
2.4 Violin Concerto no.2 in D minor op.22 ประพันธ์โดย Henryk Wieniawski.....	60
2.4.1 ประวัติผู้ประพันธ์	60
2.4.2ประวัติของบทเพลง	61
2.4.3 บทวิเคราะห์	62
2.4.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข.....	82
บทที่ 3.....	84
3.1 วิธีการแสดงเดี่ยวไวโอลิน	84
3.2 ข้อมูลการแสดงเดี่ยวไวโอลิน.....	84
3.3 การเตรียมการแสดงเดี่ยวไวโอลิน.....	85
3.4 วิธีการแสดงเดี่ยวไวโอลิน	87
3.5 การแสดงเดี่ยวไวโอลิน	87
3.6 วัน เวลาและสถานที่การจัดการแสดงเดี่ยวไวโอลิน.....	87
บทที่ 4	88
โปสเตอร์ประชาสัมพันธ์และสูจิบัตรการแสดง	88
4.1 โปสเตอร์ประชาสัมพันธ์การแสดง	88
4.2 รายละเอียดสูจิบัตรการแสดง.....	89
บทที่ 5	95
คำแนะนำและบทสรุป	95

5.1 คำแนะนำ	95
5.2 บทสรุป	96
.....	97
รายการอ้างอิง	97
ภาคผนวก.....	98
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	101

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญของการแสดงเดี่ยวไวโอลิน

ความสำคัญของการแสดงเดี่ยวไวโอลินในครั้งนี้นี้คือการได้ศึกษาและค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับบทเพลงที่ใช้แสดงไวโอลิน ประกอบด้วยการศึกษาเกี่ยวกับผู้ประพันธ์ในด้านชีวประวัติ ด้านการประพันธ์และแรงบันดาลใจในการประพันธ์เพลงของผู้ประพันธ์ การตีความบทเพลง เปรียบเทียบการตีความในบทเพลงของนักแสดงไวโอลินต่าง ๆ ศึกษาแนวความคิดและเทคนิคการบรรเลงและวิเคราะห์ในบทเพลงเพื่อให้เป็นประโยชน์ในการฝึกซ้อมการเตรียมตัวสำหรับการแสดงและรวมถึงการจัดการแสดงทั้งนี้เพื่อให้ผู้แสดงสามารถถ่ายทอดความไพเราะของบทเพลงในการแสดงเดี่ยวไวโอลินที่ทรงคุณค่าให้แก่ผู้สนใจ

1.2 วัตถุประสงค์ของการแสดงเดี่ยวไวโอลิน

1. เพื่อศึกษาบทเพลงสำหรับการแสดงเดี่ยวไวโอลิน
2. เพื่อฝึกทักษะและพัฒนาเทคนิคการบรรเลงไวโอลินของผู้แสดง
3. เพื่อฝึกทักษะและพัฒนาด้านการแสดงต่อหน้าสาธารณชน
4. เพื่อสืบสานบทเพลงสำหรับไวโอลินอันทรงคุณค่าให้คงอยู่ต่อไป
5. เพื่อเผยแพร่ผลงานการแสดงเดี่ยวไวโอลินให้แก่นักเรียน นิสิต นักศึกษาและบุคคลทั่วไปที่มีความสนใจทางด้านดนตรี
6. เพื่อรวบรวมข้อมูลบทเพลงที่ใช้การแสดงในด้านประวัติของบทเพลง ด้านประวัติของผู้ประพันธ์ เทคนิคการบรรเลง วิธีการฝึกซ้อมและการตีความบทเพลง นำมาจัดทำเป็นวิทยานิพนธ์

1.3 ขอบเขตของการแสดงเดี่ยวไวโอลิน

ขอบเขตของการแสดงเดี่ยวไวโอลินในครั้งนี้ได้กำหนดให้ผู้แสดงบรรเลงบทเพลง 4 บทเพลงจากการประพันธ์ของนักประพันธ์เพลงที่มีชื่อเสียงและประพันธ์บทเพลงอันทรงคุณค่าไว้ รวม 2 ยุค โดยเรียงลำดับการแสดงดังต่อไปนี้

1. Violin Sonata No.1 in G minor, BWV 1001 ประพันธ์โดย Johann Sebastian Bach เป็นบทเพลงในยุคบาโรค มีทั้งหมด 4 ท่อน ใช้เวลาแสดงประมาณ 20 นาที ตามลำดับดังนี้
 - Adagio
 - Fuga
 - Siciliana
 - Presto
2. Violin Sonata No.3 in D minor, Op.108 ประพันธ์โดย Johannes Brahms เป็นบทประพันธ์ในยุค Romantic มีทั้งหมด 4 ท่อน ใช้เวลาแสดงประมาณ 20 นาที ตามลำดับดังนี้
 - Allegro
 - Adagio
 - Un poco presto e con sentimento
 - Presto agitato
3. Zigeunerweisen, Op.20 ประพันธ์โดย Pablo de Sarasate ใช้เวลาแสดงประมาณ 8 นาที
4. Violin Concerto No.2 in D minor, Op.22 ประพันธ์โดย Henri Wieniawski มีทั้งหมด 3 ท่อน ใช้เวลาแสดงประมาณ 25 นาที ตามลำดับดังนี้
 - Allegro moderato
 - Romance
 - Allegro con fuoco

การแสดงเดี่ยวไวโอลินในครั้งนี้กำหนดจัดการแสดงในวันที่ 23 เมษายน พ.ศ.2558 เวลา 17.00 น. ณ ห้อง Recital hall ชั้น 3 คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้แบ่งการแสดงออกเป็น 2 ช่วง ช่วงแรก 2 บทเพลง ใช้เวลาในการแสดงประมาณ 40 นาที พักรั้งการแสดง 15 นาที ช่วงที่สอง อีก 2 บทเพลงใช้เวลาในการแสดงประมาณ 35 นาที รวมเวลาที่ใช้ในการแสดงทั้งหมดประมาณ 1 ชั่วโมง 40 นาที

หลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการเตรียมบทเพลงและการแสดง ผู้แสดงจัดทำเป็นรูปเล่มโดยรวบรวมข้อมูลที่สำคัญ ได้แก่ ประวัติของผู้ประพันธ์ ประวัติของบทเพลงและการเตรียมจัดการแสดงเดี่ยวไวโอลิน พร้อมทั้งจัดทำสูจิบัตรและบันทึกการแสดงเพื่อเป็นตัวอย่างแก่ผู้สนใจต่อไป

1.4 ประโยชน์ที่ได้รับจากการแสดงเดี่ยวไวโอลิน

1. ผู้แสดงได้พัฒนาศักยภาพในด้านการแสดงเดี่ยวไวโอลิน การตีบทความในบทเพลงของผู้ประพันธ์เพลงในแต่ละยุค รวมถึงการได้ประเมินทักษะความสามารถของตนเอง
2. ผู้แสดงได้ศึกษาบทเพลงจากยุคต่าง ๆ จากบทเพลงที่ได้ศึกษา ตลอดจนได้ความรู้จากการศึกษารูปแบบการประพันธ์และชีวประวัติของผู้ประพันธ์
3. ผู้แสดงได้เรียนรู้วิธีการเตรียมตัวเพื่อการแสดงเดี่ยว รวมทั้งการจัดการในด้านต่างๆ เช่น การกำหนดวัน เวลา สถานที่ การจัดทำสูจิบัตร โปสเตอร์การแสดง เป็นต้น
4. ผู้แสดงได้ประสบการณ์จริงจากการแสดงเดี่ยวไวโอลินต่อหน้าสาธารณชน
5. ผู้แสดงได้แสดงความเป็นศิลปินโดยการถ่ายทอดความงามของบทเพลงสำหรับไวโอลินที่ได้คัดเลือกมาแสดงและอนุรักษ์บทเพลงอันทรงคุณค่าให้คงอยู่สืบไป
6. ให้ความรู้แก่ผู้สนใจในบทเพลงคลาสสิกสำหรับไวโอลินและสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้ที่ได้รับชมเพื่อให้ก้าวสู่นักไวโอลินรุ่นต่อไป

บทที่ 2

อรรถาธิบายบทเพลง

การแสดงเดี่ยวไวโอลินในครั้งนี้ได้กำหนดให้ผู้แสดงบรรเลงบทเพลง 4 บทเพลง จากการประพันธ์ของนักประพันธ์เพลงที่มีชื่อเสียงและประพันธ์บทเพลงอันทรงคุณค่าไว้ รวม 2 ยุค โดยเรียงลำดับการแสดงดังต่อไปนี้

2.1 Violin Sonata No.1 in G minor, BWV 1001 ประพันธ์โดย Johann Sebastian Bach

2.1.1 ประวัติของผู้ประพันธ์

โยฮันน์ เซบาสเตียน บาค (Johann Sebastian Bach, 1685-1750) เกิดในปี ค.ศ.1685 ที่เมือง Eisenach ประเทศเยอรมนี ครอบครัวของบาคเป็นครอบครัวนักดนตรี บาคเป็นลูกคนสุดท้องและบิดาของบาค (Johann Ambrosius Bach) ก็ยังเป็นผู้ควบคุมวงดนตรีประจำเมืองอีกด้วย

บาคเป็นคนที่มีความสามารถในการเล่นดนตรีได้หลายอย่างด้วยกัน ในยุคของบาคเอง บาคมีชื่อเสียงโดดเด่นในด้านการเล่นเครื่องดนตรีประเภทคีย์บอร์ดทั้งหลายนอกจากนั้นบาคยังสามารถเล่นไวโอลินได้เป็นอย่างดีอีกด้วยถึงขนาดได้เป็นหัวหน้าวงในพระราชสำนักไวมาร์ (Weimar)

ตลอดชีวิตบาคไม่ค่อยได้มีโอกาสเดินทางออกไปนอกประเทศเยอรมนีเลย (ซึ่งน่าแปลกสำหรับคนที่เป็นนักประพันธ์เพลง) ดังนั้นเราจึงสามารถแบ่งช่วงชีวิตของบาคออกเป็น 3 ช่วงด้วยกัน

ช่วงที่ 1 ค.ศ. 1703 – 1717 บาคดำรงตำแหน่งนักเล่นออร์แกน และนักไวโอลินเดี่ยวมือหนึ่งประจำวิหารส่วนตัวของดยุคแห่งไวมาร์ ทำให้บาคมีทั้งนักออร์แกน วงดนตรีและนักร้องประจำวงในครอบครอง ช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงเวลาแห่งการสร้างสรรค์ผลงานของบาคมากมาย ไม่ว่าจะเป็นเพลงบรรเลงด้วยออร์แกน คันทาต้า เพลงสำหรับฮาร์ปซิคอร์ด ที่ได้แรงบันดาลใจมาจากปรมาจารย์ทางดนตรีชาวอิตาเลียน

ช่วงที่ 2 ค.ศ. 1717 – 1723 บาคได้ดำรงตำแหน่งผู้ดูแลวิหารประจำราชสำนักของเจ้าชายอานฮัลต์ – เคอเรน เจ้าชายเป็นนักดนตรีและนักเล่นฮาร์ปซิคอร์ด ช่วงเวลาที่บาคทำงานที่นี้บาคได้ร่วมงานกับนักดนตรีที่มีฝีมือเยี่ยมมากมายจึงได้เป็นแรงผลักดันให้เขาประพันธ์ผลงานที่ยิ่งใหญ่มากมาย สำหรับบรรเลงด้วยเครื่องดนตรีประเภทต่าง ๆ อาทิเช่น ลูท (Lute) ฟลูต ไวโอลิน (โซนาตาและบทเพลงสำหรับเดี่ยวไวโอลิน) ฮาร์ปซิคอร์ด (หนังสือ *เว็ลเท็มเปอร์คลาเวียร์* เล่มที่สอง) เซลโล (สวิตสำหรับเดี่ยวเซลโล) และบทเพลง บรันเดินเบอร์ก คอนแชร์โต้ 6 บท

ช่วงที่ 3 ค.ศ. 1723 – 1750 ปีที่บาคพำนักอยู่ที่เมืองไลพ์ซิจ บาคได้สืบทอดตำแหน่งผู้อำนวยการดนตรีของโบสถ์เซนต์ โทมัส ในนิกายลูเธอรัน ต่อจากโยฮันน์ คูห์นาว ที่เป็นครูสอนดนตรี

และภาษาละติน แต่ก็ยังต้องประพันธ์เพลงจำนวนมากให้กับโบสถ์ โดยมีบทเพลงคันตาตา (Cantata) ทุกวันอาทิตย์และวันนักขัตฤกษ์ ในขณะที่ดำรงตำแหน่งนี้ บาคได้ประพันธ์คันตาตาไว้กว่า 126 บท แต่บทเพลงดังกล่าวมักไม่ได้รับการถ่ายทอดออกมาอย่างที่ควรเนื่องจากขาดแคลนเครื่องดนตรี และนักดนตรีที่มีฝีมือ

2.1.2 ประวัติของบทเพลง

บาคเขียนผลงานบทนี้ขึ้นในปี 1703 และเสร็จสมบูรณ์ในปี 1720 บาคเรียกผลงานชิ้นนี้ว่า “*Sei Solo a Violino senza Basso accompagnato*” หมายถึง เพลงเดี่ยวไวโอลินโดยไม่มีเครื่องเล่นประกอบ (ในสมัยนั้นเรียกว่าบาสโซคอนทราโน) มีด้วยกันทั้งหมด 6 บทประกอบไปด้วย Sonata 3 บทและ Partitar 3 บท ได้แก่ Sonata no 1 in G minor Bwv 1001, Partitar no 1 in B minor Bwv 1002, Sonata no 2 Bwv 1003, Partitar no 2 in D minor Bwv 1004, Sonata no 3 in C major Bwv 1005 และสุดท้ายคือ Partitar no 3 in E major Bwv 1006

Sonata no 1, 2 และ 3 เขียนในลักษณะของ Church Sonata มี 4 movement โดยเริ่มจาก ช้า – เร็ว – ช้า และจบด้วยเร็ว ในส่วนของ Partitar นั้นเขียนในรูปแบบ Sonata da camera (เป็นลักษณะ Suite) ประกอบไปด้วยเพลงเต้นรำในรูปแบบต่าง ๆ

ในช่วงที่บาคทำงานอยู่ที่ราชสำนักไวมาร์ (เป็นนักออร์แกน) ได้มีโอกาสทำงานร่วมกับนักไวโอลินที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้นชื่อว่า Johann Paul von Westhoff ซึ่งมีความสามารถในการเล่นไวโอลินที่เก่งกาจมาก อาจคาดได้ว่าที่บาคเขียนเพลงบทนี้น่าจะมาจากการทำงานร่วมกับนักไวโอลินท่านนี้ก็เป็นได้

จุดที่น่าสนใจอีกอย่างของเพลงชุดนี้คือ “*บันไดเสียง*” ที่ใช้ในเพลงชุดนี้ทั้งหมดซึ่งจะประกอบไปด้วย G, B, A, D, C และ E ถ้าเราพิจารณาให้ดีจะเห็นว่าบันไดเสียง G, A, D, E เป็นบันไดเสียงที่ตรงกับสายเปล่าของไวโอลินทั้งหมด (Open string) และบันไดเสียง B ได้ใช้เป็น B minor ซึ่งเป็น Relative key ของ บันไดเสียง D major ที่เหลือก็เป็นบันไดเสียง C ที่ไม่ใช่บันไดเสียงที่เป็นธรรมชาติของไวโอลินและในเพลงชุดนี้ยังเริ่มด้วยบันไดเสียง G minor ซึ่งเป็นสายที่ต่ำที่สุดและจบด้วยบันไดเสียง E ซึ่งเป็นสายที่สูงที่สุดของไวโอลินอีกด้วย

Violin Sonatas and Partitas ชุดนี้นับเป็นผลงานที่ล้ำยุคในสมัยของบาคมากและยังยากที่จะเล่นอีกด้วยทำให้เพลงชุดนี้ไม่ได้รับความนิยมเท่าที่ควร จนกระทั่งครึ่งหลังของศตวรรษที่ 19 ได้มีนักไวโอลินที่มีชื่อเสียงในยุคนั้นคือ Ferdinand David และ Josef Joachim นำออกมาแสดงต่อสาธารณชน จึงทำให้เพลงบทนี้เป็นที่นิยมจนถึงปัจจุบัน

2.1.3 บทวิเคราะห์

เพลงบทนี้มีด้วยกัน 4 ท่อนประกอบไปด้วย Adagio, Fuga, Siciliana และ Presto ตามลำดับโดยที่บาคกำหนดบันไดเสียงไว้ที่ G minor แต่ในเพลงเขียนกำกับไว้ที่ 1 flat แต่ไม่ได้หมายความว่าเพลงนี้อยู่ในบันไดเสียง D minor และที่น่าสนใจมากกว่านั้นคือในท่อนที่ 3 (Siciliana) นั้นอยู่ในบันไดเสียง Bb major จึงอาจทำให้คิดได้ว่าบาคอาจจะตั้งใจให้บทนี้เป็น Tonality Model

Adagio ท่อนนี้เป็นท่อนแรกของไวโอลินโซนาตาบทนี้มีลักษณะเหมือนเป็นบทนำเข้าท่อน Fuga ซึ่งท่อนนี้อยู่ในบันไดเสียง G minor มีจังหวะที่ช้าแต่ไม่มากจนรู้สึกอึดอัด ทำให้ผู้บรรเลงและผู้ฟังได้ผ่อนคลายก่อนที่จะนำเข้าสู่ท่อนต่อไป

ท่อนนี้แบ่งออกเป็น 3 ช่วงใหญ่ด้วยกันได้แก่

ช่วงแรก ห้องที่ 1 – 8 อยู่ที่บันไดเสียง G minor และ D minor เป็นหลักและมี cadence ที่ชัดเจนในห้องที่ 8 ซึ่งอยู่ในบันไดเสียง D minor ซึ่งเป็น dominant ของบันไดเสียง G minor

ภาพที่ 1 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Adagio ห้องที่ 1 – 8

ช่วงที่สอง ห้องที่ 9 – 13 มีลักษณะเป็น transition อยู่ที่บันไดเสียง D minor และ C minor เป็นหลักและที่ห้องที่ 12 อยู่ที่บันไดเสียง Eb major เป็น deceptive cadence เพื่อเตรียมไปหา C minor cadence ในห้องที่ 13 ซึ่งในช่วงห้องที่ 12 – 13 นี้เป็นการสร้างความประหลาดใจให้กับผู้ฟังได้มาก

ภาพที่ 2 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Adagio ห้องที่ 9 – 13

ช่วงที่สามห้องที่ 14 – 22 อยู่ที่บันไดเสียง C minor และ G minor เป็นหลักมีลักษณะคล้ายกับช่วงแรกเพียงแต่อยู่ในบันไดเสียง subdominant และมีอัตราส่วนของโน้ตที่ใกล้เคียงกัน ห้องที่ 21 เป็น cadence สุดท้ายนำเข้าไปหา G minor

ภาพที่ 3 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Adagio ห้องที่ 14 – 22

โดยรวมท่อน adagio นี้ความสำคัญอยู่ที่การเล่นโน้ตให้มีเสียงที่ต่อเนื่องสั่นไหว การเปลี่ยนโน้ตที่เป็นลักษณะของการเล่นเป็นคอร์ด (triple stops, quadruple stops) ต้องเล่นให้ชัดเจนเสียงต่ำต้องให้แน่ใจว่าจะไม่หายไปก่อนที่เสียงอื่นจะตามมา สุดท้ายเป็นเรื่องของการนับจังหวะต้องนับให้ครบและไม่ขาดเพราะท่อนนี้จุดที่ยากคือการนับจังหวะให้ถูกต้อง

Fuga ถ้าเราเทียบ Fuga ของบาคที่เขียนให้ไวโอลินกับ Fuga ที่เขียนให้กับเครื่องดนตรีประเภทคีย์บอร์ดแล้ว Fuga ของไวโอลินจะมีความยาวของบทเพลงมากกว่าและในบรรดา Fuga ที่

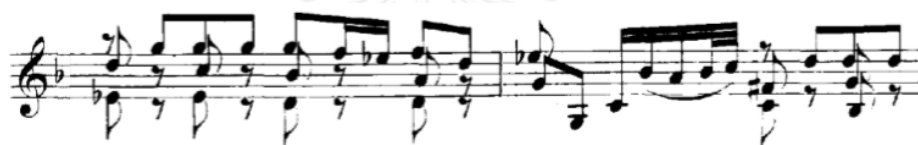
ภาคเขียนให้กับไวโอลินในเพลงชุดนี้ทั้ง 3 บทนั้น Fuga จาก Sonata No 1 in G minor นั้นจะสั้นที่สุด

ภาพที่ 4 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Fuga ทำนองที่ใช้ในตอนนี้

ในตอนนี้จะได้ยินทำนองด้านบนตลอดทั้งเพลงอาจมีการเปลี่ยนบันไดเสียงและมีเสียงประสานเพิ่มเติมเข้าไป

ภาพที่ 5 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Fuga ห้องที่ 3 - 4

ที่ห้อง 3 - 4 มีการเพิ่มแนวประสานเข้าไปในลักษณะของการเล่นเป็น triple stops ที่มีทำนองหลักอยู่ที่โน้ตเสียงสูงดังนั้นผู้บรรเลงควรเล่นโดยเน้นไปยังโน้ตที่เป็นทำนองหลักโดยการใช้คันชักที่โคนคันชักด้วยความเร็วที่เร็วขึ้นและใช้คันชักให้มากขึ้นเพื่อให้ได้เสียงที่ชัดเจน

ภาพที่ 6 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Fuga ห้องที่ 6 - 12

ห้อง 6-11 เป็นส่วนที่ใช้เพื่อจบส่วนแรกและเชื่อมกับส่วนที่สอง ส่วนนี้ต้องระวังในเรื่องของจังหวะไม่ให้เร็วขึ้นกว่าช่วงแรก

ภาพที่ 7 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Fuga ห้องที่ 13 – 18

ห้องที่ 13 – 18 เป็นทำนองที่เล่นด้วยเสียงสูงควรใช้คันชักที่ปลายคันชักเพื่อให้ได้เสียงที่คมชัดเจน

ภาพที่ 8 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Fuga ห้องที่ 31 – 32

ห้อง 30 – 32 เป็นการเล่นคอร์ดที่เป็นเสียงกระด้างแล้วเกลเสียงลงโดยที่ทำนองอยู่ที่โน้ตเสียงสูง ช่วงนี้ควรใช้คันชักมากหน่อยและต้องระวังไม่ให้โน้ตตัวที่สองมีเสียงที่สั้นเกินไป

ภาพที่ 9 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Fuga ห้องที่ 34 – 42

ห้องที่ 38 – 41 ทำนองอยู่ที่ 2 โน้ตที่เป็น double stop ส่วนโน้ต D ที่อยู่เป็นเสียงต่ำเป็นลักษณะการเล่นของออร์แกนคือการเล่นเสียงเบสค้างไว้ (paddle tone) ส่วนการเล่นของไวโอลินจะแตกส่วนเป็นเชปิตสองชั้นแล้วเริ่มเล่นโน้ตที่เป็น double stop ด้านบนสลับกับโน้ต D สายเปล่าต่อเนื่องกันไป

ภาพที่ 10 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Fuga ห้องที่ 42 – 51

ห้องที่ 42 – 51 เป็นส่วนที่ใช้เพื่อเชื่อมกับ section ถัดไปโดย ห้องที่ 41 – 44 เป็นการใช้ซีควนซ์ ส่วนที่เหลือเป็นการเล่นรูปแบบอาร์เปจ และใน ห้องที่ 50 เป็นการนำไปสู่ section ใหม่ที่อยู่ใน C minor

ภาพที่ 11 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Fuga ห้องที่ 52 – 63

ห้องที่ 52 – 63 นำเสนอทำนองที่ C minor จากนั้นทำนองได้ย้ายไปยังโน้ตที่แตกต่างกันออกไปส่วนที่ต้องดูให้มากเป็นพิเศษคือห้องที่ 58 - 59 ซึ่งเป็นส่วนที่ต้องเล่นโน้ต 4 ตัวพร้อม ๆ กัน (ซึ่งบังคับเสียงค่อนข้างยาก) โดยที่ทำนองหลักอยู่ที่โน้ตเสียงสูง 2 เสียงที่แนวนอน

ภาพที่ 12 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Fuga ห้องที่ 87 – 94

ห้องที่ 87 – 94 เป็นส่วน coda สุดท้ายที่จะจบเพลงเป็นเหมือน cadenza สั้น ๆ ก่อนจบ

Siciliana ท่อนนี้เป็นท่อนที่ 3 ของโซนาตาบัพนี้อยู่ในบันไดเสียง Bb major ซึ่งเป็น relative key กับบันไดเสียง G minor ที่เป็นบันไดเสียงตั้งต้นของโซนาตาบัพนี้อยู่และมีอัตราจังหวะอยู่ที่ 12/8 ซึ่งบอกได้นำจังหวะ siciliana ที่เป็นจังหวะเด่นรำของอิตาลีมาใช้เป็นหลักทำให้โซนาตาบัพนี้อย่างแตกต่างไปจากสองบทที่เหลือ (Sonata no 2 in A minor และ Sonata no 3 in C major) เพราะไม่ได้นำจังหวะเพลงเด่นรำมาใช้ประกอบด้วย

ท่อนนี้มีทำนองหลักเพียงแค่ทำนองเดียวนำมาขยายด้วยการเปลี่ยนบันไดเสียงและการใช้ซีควเอนซ์ สามารถแบ่งได้เป็นสองท่อนด้วยกัน

ภาพที่ 13 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Siciliana

เป็นโมทีฟที่เจอในท่อนนี้ได้อยู่ตลอดตั้งแต่เริ่มจนจบท่อนผู้บรรเลงควรเน้นให้ชัดเจนเมื่อพบในเพลงไม่ว่าจะอยู่ที่บันไดเสียงใดก็ตาม

ท่อนแรกห้องที่ 1 – 8 แบ่งได้เป็นสองช่วงได้แก่

ช่วงแรกห้องที่ 1 - 4 นำเสนอโมทีฟหลักที่ห้องที่ 1 จากนั้นห้องที่ 2 – 3 เป็นการรับส่งโมทีฟสั้น ๆ ระหว่างโน้ตเสียงต่ำกับโน้ตเสียงสูงโดยที่โน้ตเสียงต่ำมีการเคลื่อนที่ในลักษณะของบันไดขาลง ส่วนโน้ตเสียงสูงรับด้วยโน้ต double stop รูปแบบต่าง ๆ และที่ปลายห้องที่ 3 เป็น perfect cadence เพื่อนำเข้าสู่ช่วงที่สองที่ห้องที่ 4 จังหวะที่ 2

ภาพที่ 14 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Siciliana ห้องที่ 1 - 4

ช่วงที่สองเริ่มที่ห้องที่ 4 - 8 โดยช่วงที่สองนี้เป็นช่วงที่ทำการเคลื่อนย้ายบันไดเสียงจาก Bb major ไปหา G minor

ภาพที่ 15 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Siciliana ห้องที่ 4 - 8

ท่อนที่สองห้องที่ 9 - 18 แบ่งได้เป็นสองช่วงเช่นเดียวกับห้องแรกได้แก่
ช่วงแรกเริ่มห้องที่ 9 - 12 นำเสนอโมติฟหลักที่บันไดเสียง G minor และย้าย โมติฟไปยัง
บันไดเสียงต่าง ๆ จนถึงห้องที่ 12 จังหวะที่ 3 - 4 เป็น transition เข้าสู่ช่วงที่สองที่บันไดเสียง C
minor

ภาพที่ 16 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Siciliana ห้องที่ 9 - 12

ช่วงที่สองเริ่มที่ห้อง 13 - 18 ห้องที่ 13 นำเสนอโมทีฟหลักที่บันไดเสียง C minor เช่นเดียวกับห้องที่ 9 ในส่วนของห้องที่ 14 เป็นการใช้เทคนิคการแต่งแบบซีควเอนซ์เพื่อย้ายบันไดเสียงมาที่ F major ที่ห้องที่ 15 และกลับมาที่ C minor จนถึงห้องที่ 18 จังหวะที่ 3 - 4 เป็น transition เข้าสู่ท่อน coda

ภาพที่ 17 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Siciliana ห้องที่ 13 - 18

Coda ห้องที่ 19 - 20 บาคนำโมทีฟแรกกลับมานำเสนอในบันไดเสียง Bb major เหมือนในห้องที่ 1

ภาพที่ 18 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Siciliana ห้องที่ 19 - 20

Presto ท่อนนี้ เป็นท่อนสุดท้ายของ Sonata บทนี้มีลักษณะคล้ายกับเพลง showpiece อยู่ในจังหวะที่เร็วและดูคดมี articulations ที่หลากหลาย และมีทำนองที่น่าสนใจมักนิยมใช้เป็นเพลงแถมอยู่บ่อยครั้ง

ท่อนนี้สามารถแบ่งได้เป็น 2 ท่อนใหญ่ด้วยกันคือห้อง 1 – 54 เป็นท่อนที่ 1 และห้อง 55 – 136 เป็นท่อนที่ 2

ส่วนของ section ที่ 1 จะเริ่มที่ G minor และจบที่ D major ต่อจากนั้น section ที่ 2 จะเริ่มที่ D major และจบที่ G minor

ภาพที่ 19 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Presto ห้องที่ 1 – 11

ห้องที่ 5 – 8 มีการใช้ slur ทำให้เกิดความแตกต่างของทำนองและในห้องที่ 9 – 11 เริ่มใช้ซีควอนซ์

ห้องที่ 12 – 16 เป็นการเล่นที่ต้องข้ามสาย (มีระยะห่างของเสียงมาก) โน้ตตัวแรกและโน้ตตัวสุดท้ายในแต่ละห้องเป็นโน้ตสำคัญของช่วงนี้

ภาพที่ 20 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Presto ห้องที่ 12 – 16

ห้องที่ 17 – 24 มีลักษณะเป็น อาร์เปจโจ Eb, C minor, F, D minor, G minor, Eb และ F ตามลำดับ นิยมเล่นในรูปแบบเพิ่มความเข้มของเสียง (crescendo)

ภาพที่ 21 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Presto ห้องที่ 17 – 23

ห้องที่ 25 – 29 เป็นการเล่น articulation ที่ต่างกันภายในกลุ่มโน้ตเดียวกัน ส่วนห้องที่ 32 – 35 เป็นการเล่นเทคนิคที่มีมือขวาเรียกว่า metric feel and slur เหมือนเป็นการหลอกจังหวะให้ดูล่องลอย

ภาพที่ 22 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Presto ห้องที่ 24 – 35

ห้องที่ 52 – 54 จบในส่วนของท่านแรกด้วย D major

ภาพที่ 23 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Presto ห้องที่ 52 - 54

ท่อนที่ 2 เริ่มที่บันไดเสียง D major ที่ห้อง 55 – 58 ในรูปแบบการเล่นอาร์เปโจจากนั้นห้องที่ 59 เป็น transition ในรูปแบบของการเล่นบันไดเสียง G melodic minor เพื่อที่จะเชื่อมไปยังห้องที่ 60 ที่ยังคงเล่นในรูปแบบของอาร์เปโจ แต่อยู่ที่บันไดเสียง C minor, D major, และ G minor ตามลำดับ

ภาพที่ 24 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Presto ห้องที่ 55 – 71

ห้องที่ 71 – 75 เป็นการเล่นข้ามสายมีลักษณะคล้ายกับห้องที่ 12 – 16 แต่อยู่ในช่วงเสียงที่ต่างกันโดยจะเริ่มที่สาย G จากนั้นห้องที่ 76 – 81 เป็นการแสดงการเล่นต่อเนื่องของโน้ตโดยที่โน้ตสำคัญจะอยู่ที่สองโน้ตแรกของแต่ละห้อง

ภาพที่ 25 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Presto ห้องที่ 67 – 78

ห้องที่ 88 – 90 เป็นการเล่นอาร์เปจโจของ dominant 7 (D7) จากนั้นห้องที่ 91 – 94 เป็นการใช้เทคนิคซีควนซีในการแต่งโดยเริ่มที่โน้ตต่ำไปสูงโดยเริ่มที่เสียง Bb, C, D และ Eb ตามลำดับ จากนั้นห้องที่ 95 เป็น transition เชื่อมไปยังห้องที่ 96

ห้องที่ 96 – 102 เป็นการใช้เทคนิคซีควนซีในการแต่งโดยเริ่มที่โน้ตสูงมาต่ำโดยเริ่มจากเสียง Bb, A, G, F, Eb, D และ C ตามลำดับ

ภาพที่ 26 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Presto ห้องที่ 85 – 102

ห้องที่ 103 – 121 ส่วนมากโน้ตอยู่ในลักษณะของการเล่นบันไดเสียงในรูปแบบที่แตกต่างกัน
ไปแต่สิ่งที่เน้นมากที่สุดคือความต่อเนื่องของโน้ตที่ต้องเล่นให้ฟังดูลื่นไหลไม่ติดขัด

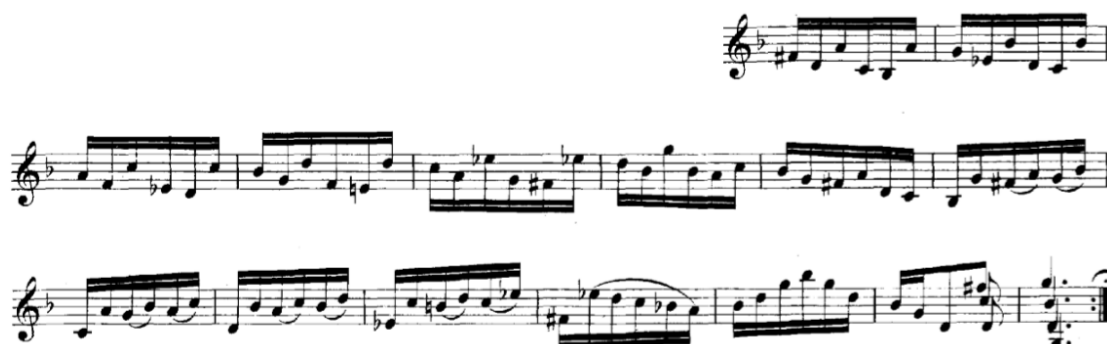
ภาพที่ 27 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Presto ห้องที่ 103 – 122

ห้องที่ 122 – 128 เป็นการใช้เทคนิคซีควেনซ์ในการแต่งโดยเริ่มที่โน้ตต่ำไปหาสูงโดยเริ่มที่เสียง
E, F#, G, A, Bb และ C ตามลำดับ

ห้องที่ 131 – 134 ยังเป็นรูปแบบของซีควেনซ์อยู่โดยเริ่มจากโน้ตต่ำไปหาสูงเช่นกันแต่เริ่มจาก
โน้ตเสียง Bb, C, D, Eb และ F# ตามลำดับจากนั้นห้องที่ 137 – 138 เป็น perfect cadence

ภาพที่ 28 Bach Violin Sonata no 1 BWV 1001 Presto ห้องที่ 122 – 138

ท่อน Presto เป็นอีกหนึ่งท่อนที่นักไวโอลินทุกคนควรซ้อมไว้อย่างสม่ำเสมอเพราะเป็นการอบอุ่นร่างกายทั้งมือซ้ายและมือขวาได้เป็นอย่างดี ผู้เล่นควรเริ่มฝึกด้วยความเร็วที่ช้าก่อนโดยการนับที่ห้องละ 3 จังหวะก่อนที่จะนับห้องละหนึ่งจังหวะและควรซ้อมกับเครื่องนับจังหวะอยู่เสมอ

2.1.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข

ผู้แสดงเริ่มต้นฝึกซ้อมโดยการควบคุมคันชักไวโอลินให้หนึ่งด้วยการใช้แบบฝึกของ Kreutzer 42 Etudes บทที่ 1 เพื่อเป็นการเตรียมตัวในการฝึกซ้อม หลังจากนั้นฝึกไล่บันไดเสียง G minor , Bb Major และอาร์เปโจ โดยใช้แบบฝึกบันไดเสียงของ Carl Flesch Scale system เป็นหลัก

ท่อนที่ 1 Adagio เริ่มฝึกซ้อมโดยใช้เครื่องกำหนดจังหวะ เปิดจังหวะที่โน้ตตัวดำเท่ากับ 72 ครั้งต่อนาที ในท่อนนี้มีอัตราจังหวะเท่ากับ 4/4 แต่เนื่องจากท่อนนี้มีจังหวะที่ช้ารวมกับส่วนโน้ตที่ซับซ้อนมากจึงต้องแบ่งเป็น 16 จังหวะต่อหนึ่งห้อง โดยให้โน้ตเข้บัตสองชั้นมีค่าเท่ากับโน้ตตัวดำระหว่างฝึกซ้อมผู้แสดงควรให้ความสำคัญที่ความต่อเนื่องของเสียงให้มากที่สุดไม่ควรให้เสียงที่เล่นขาดจากกันโดยไม่จำเป็น ปัญหาที่พบในท่อนนี้คือการเล่นให้ถูกตามจังหวะที่กำหนดให้เนื่องจากเป็นท่อนที่มีจังหวะที่ซับซ้อน และความต่อเนื่องของเพลงดังนั้นก่อนที่จะฝึกซ้อมโดยใช้เครื่องดนตรี ผู้แสดงได้ฝึกนับจังหวะของเพลงกับเครื่องนับจังหวะก่อนเสมอ จากนั้นจึงฝึกซ้อมกับเครื่องดนตรีพร้อมกับคิดให้ตรงกับตอนที่ฝึกนับจังหวะ

ท่อนที่ 2 Fuga ก่อนที่จะซ้อมท่อนนี้ผู้แสดงเตรียมความพร้อมด้วยการฝึกแบบฝึกของ Kreutzer 42 Etude บทที่ 39 – 42 ก่อน จากนั้นจึงทำการฝึกท่อนที่ 2 โดยการฝึกซ้อมอย่างช้า ๆ ก่อนด้วยการเปิดเครื่องกำหนดจังหวะที่โน้ตตัวดำเท่ากับ 100 ต่อนาที ในท่อนนี้มีอัตราจังหวะเท่ากับ 4/4 แต่ผู้แสดงต้องการซ้อมช้า ๆ ก่อนจึงแบ่งเป็น 8 จังหวะต่อหนึ่งห้อง โดยให้โน้ตเข้บัตหนึ่งชั้นมีค่าเท่ากับโน้ตตัวดำ จากนั้นจึงเพิ่มความเร็วไปที่โน้ตตัวดำเท่ากับ 120 ต่อนาที แต่ยังคงแบ่งเป็นห้องละ 8 จังหวะอยู่ พอเริ่มชินกับจังหวะแล้วจึงเปลี่ยนความเร็วของเครื่องนับจังหวะไปที่โน้ตตัวดำเท่ากับ 60 ต่อนาทีและแบ่งเป็นห้องละ 4 จังหวะ และฝึกซ้อมจนเกิดความชำนาญจึงปิดเครื่องนับจังหวะ และลองเล่นดูอีกครั้งโดยที่ไม่มีเครื่องนับจังหวะและสังเกตตัวเองว่าความต่อเนื่องของเพลงเหมือนกับตอนที่เปิดเครื่องนับจังหวะหรือไม่ ปัญหาที่พบในท่อนนี้คือการเล่นโน้ต double stop ที่มีอยู่มากมาย ผู้แสดงควรแยกช่วงที่มี double stop ออกมาซ้อมโน้ตที่ละคู่อย่างช้า ๆ จนได้เสียงที่ดีก่อนจากนั้นจึงนำมารวมกันให้เป็นประโยชน์ตามที่เพลงกำกับไว้

ท่อนที่ 3 Siciliana เริ่มฝึกซ้อมโดยใช้เครื่องกำหนดจังหวะ เปิดจังหวะที่โน้ตตัวดำเท่ากับ 60 ครั้งต่อนาที ในท่อนนี้มีอัตราจังหวะเท่ากับ 12/8 แบ่งเป็นห้องละ 12 จังหวะ โดยให้โน้ตเข้บัตหนึ่งชั้นมีค่าเท่ากับโน้ตตัวดำ ปัญหาที่พบในท่อนนี้อยู่ที่การเปลี่ยนโน้ตที่เป็น double stop คู่ต่าง ๆ ดังนั้นผู้

แสดงได้ฝึกซ้อมบันไดเสียงที่อยู่ในรูปแบบ double stop อยู่เสมอรวมไปถึงการบังคับคั่นซัทที่มีขอว่า ที่ต้องรักษาการทรงตัวของคั่นซัทเวลาที่เล่นโน้ตที่มีความต่อเนื่อง

ท่อนที่ 4 Presto เนื่องจากท่อนนี้เป็นท่อนที่มีความเร็วมากผู้แสดงจึงเริ่มฝึกที่จังหวะช้า ๆ ก่อนโดยซ้อมกับเครื่องกำหนดจังหวะ เปิดจังหวะที่โน้ตตัวดำเท่ากับ 120 ครั้งต่อนาที ในท่อนนี้มี อัตราจังหวะเท่ากับ 3/8 แบ่งเป็นห้องละ 3 จังหวะโดยให้โน้ตเขบ็ตหนึ่งชั้นมีค่าเท่ากับโน้ตตัวดำ จากนั้นค่อย ๆ เพิ่มความเร็วให้มากขึ้นจนถึงความเร็วที่โน้ตตัวดำเท่ากับ 180 แต่ยังคงแบ่งเป็นห้องละ 3 จังหวะอยู่ พอผู้แสดงเริ่มชินกับจังหวะที่เร็วแล้วจึงได้แบ่งเป็นห้องละ 1 จังหวะและเปิดเครื่อง กำหนดจังหวะที่โน้ตตัวดำเท่ากับ 60 ครั้งต่อนาที ปัญหาที่พบในท่อนนี้คือการเล่นข้ามสายด้วยความเร็วในรูปแบบต่าง ๆ ผู้แสดงได้แก้ไขในจุดนี้ด้วยการเลือกใช้ตำแหน่งของคั่นซัทไวโอลินให้เหมาะสมกับช่วงเสียงที่ต้องเล่น

2.2 Violin Sonata no.3 in D minor op.108 ประพันธ์โดย Johannes Brahms

2.2.1 ประวัติของผู้ประพันธ์

โยฮันเนส บราห์มส์ (Johannes Brahms) นักประพันธ์เพลงและนักดนตรีที่มีฝีมือเด่นในยุคโรแมนติกเกิดเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม ค.ศ. 1833 ที่นครฮัมบูร์ก ประเทศเยอรมัน แต่มาตั้งรกรากการใช้ชีวิตนักดนตรีจนถึงแก่กรรม ณ กรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย บราห์มส์ได้รับการสนับสนุนทางด้านดนตรีจากชูมานน์และคลารา ภรรยาของชูมานน์ ซึ่งบราห์มส์ให้ความเคารพรักเป็นอย่างมาก บราห์มส์มีฝีมือการบรรเลงเปียโนที่ยอดเยี่ยมและสามารถยึดเป็นอาชีพได้ แต่บราห์มส์ให้ความสนใจไปที่การประพันธ์เพลงมากกว่า บราห์มส์เป็นผู้ที่พยายามใช้รูปแบบของดนตรีในยุคคลาสสิกและความรู้สึกแบบโรแมนติกในการประพันธ์เพลง ผลงานในระยะแรกเป็นผลงานใหญ่ มีความลึกซึ้ง สลับซับซ้อน ส่วนผลงานระยะหลังเบากว่าในระยะแรก เต็มไปด้วยความอบอุ่น อ่อนหวาน ซึ่งมักจะมีการการประสานเสียงและจังหวะที่ละเอียดอ่อน ลึกซึ้ง

ผลงานของบราห์มส์ประกอบไปด้วย ซิมโฟนี 4 บท (หมายเลข 1 ในบันไดเสียง C minor หมายเลข 2 ในบันไดเสียง D Major หมายเลข 3 ในบันไดเสียง F Major และหมายเลข 4 ในบันไดเสียง E minor) เปียโนคอนแชร์โต 2 บท (หมายเลข 2 ในบันไดเสียง Bb Major เป็นคอนแชร์โตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบทหนึ่งของโลก มี 4 ท่อน แทนที่จะมี 3 ท่อนตามที่ควรจะเป็น) ไวโอลินคอนแชร์โต 1 บท คอนแชร์โตสำหรับไวโอลินและเชลโลอีก 1 บท Orchestra Variations จาก St. Anthony Chorale เรควิเอม 1 บท คือ Germann Requiem โดยขับร้องเป็นภาษาเยอรมัน แทนที่จะเป็นภาษาละติน โชนาตาและดนตรีแชมเบอร์จำนวนหนึ่ง ดนตรีเปียโนหลายแบบ รวมทั้งฮังการีแดนซ์ (Hungarian Dances) ที่มีชื่อเสียงหลายบท

หลังจากคลาราและชูมานน์เสียชีวิต บราห์มส์เสียใจมาก และก่อนหน้านั้นป่วยเป็นโรคมะเร็งอยู่ก่อนแล้วทำให้บราห์มส์ถึงแก่กรรมในอีก 10 เดือนต่อมา เมื่ออายุได้ 64 ปี ศพของ บราห์มส์ฝังอยู่ไม่ไกลจากศพของเบโธเฟินและชูเบิร์ต ณ สุสานกรุงเวียนนา

2.2.2 ประวัติบทเพลง

Violin Sonata no.3 in D minor op.108 ประพันธ์ขึ้นในปี พ.ศ. 2430 – 2341 (ค.ศ.1886 – 1888) ซึ่งเป็นปีเดียวกันกับปีที่บราห์มส์ได้ประพันธ์ Violin Sonata No.2 และเป็นช่วงที่บราห์มส์ใช้เวลาช่วงนั้นในการพักผ่อนที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์

บทเพลงนี้ออกมาแสดงครั้งแรกในวันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2432 (ค.ศ. 1889) ที่กรุงเวียนนา ประเทศออสเตรียโดยที่บราห์มส์เป็นผู้บรรเลงเปียโนและ Joseph Joachim เป็นผู้บรรเลงไวโอลิน

2.2.3 บทวิเคราะห์

Allegro ท่อนนี้เป็นท่อนแรกของเพลงอยู่ในสังคีตลักษณะแบบ sonata form มีจังหวะที่เร็ว แต่ฟังสบายคล้ายกับสายลมยามเช้าริมทะเลสาบ บราห์มส์ได้กำกับไว้ในตอนต้นเพลงว่า sotto voce ma espressivo มีความหมายว่าเล่นแบบออมเสียงไว้แต่ยังคงมีความเข้มของเสียงอยู่

ช่วงนำเสนอทำนอง (exposition) ทำนองแรกอยู่ที่แนวไวโอลินส่วนในแนวเปียโนทำหน้าที่เล่นประกอบเป็นจังหวะขัด (syncopations) อยู่ที่แนวมือขวา ช่วงนี้มีความเข้มของเสียง (dynamic) ที่ขึ้นลงหลากหลายกระจายอยู่ตามจุดต่าง ๆ ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นลมกรรโชกเล็กน้อยริมทะเลสาบ แต่ความเข้มของเสียงโดยรวมยังคงอยู่ที่เบา (piano) เท่านั้น

ภาพที่ 1 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Allegro ห้องที่ 1 - 10

Allegro. Johannes Brahms, Op. 108.

Violine. *p molto voce ma espressivo*

Pianoforte. *p sotto voce*

ข้อควรระวังในช่วงนี้คือความนิ่งของคันชักไวโอลิน ไม่ควรเร่งความเร็วของคันชักถ้าไม่มีเครื่องหมายเพิ่มความเข้มของเสียงเพราะจะทำให้ทำนองฟังไม่ราบรื่น และในส่วนของมือซ้ายจะต้อง vibrato อย่างต่อเนื่องด้วยความเร็วที่คงที่อาจมีการเร่งความเร็วของ vibrato ตามความเข้มของเสียงบ้างเล็กน้อย

ห้องที่ 24 เป็นช่วงแรกของท่อนนี้ที่มีความเข้มของเสียงที่ดังและในห้องที่ 30 - 33 เป็น transition และ เป็นอีกจุดที่เล่นให้เข้ากันยากเพราะจังหวะของไวโอลินค่อนข้างขัดกับแนวของเปียโน

ภาพที่ 2 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Allegro ห้องที่ 22 - 31

ห้องที่ 34 – 48 เป็น transition ที่ค่อนข้างยาว โดยที่ทำนองอยู่ที่แนวไวโอลินและเป็นทำนองที่มีจังหวะหลักอยู่ที่จังหวะที่ 2 กับ 4 และเป็นทำนองที่มีความเข้มข้นจุดัน ข้อควรระวังในช่วงนี้คือต้องระวังไม่ให้โน้ตตัวท้ายของกลุ่มมีเสียงสั้นเกินไปและต้องเล่นให้ต่อเนื่องให้มากที่สุด

ภาพที่ 4 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Allegro ห้องที่ 27 – 60

ห้องที่ 40 จังหวะที่ 2 ทำนองมีความอ่อนหวานลงจากเดิมแต่ยังคงความตึงไว้จากนั้นทำนองได้เคลื่อนย้ายเข้าสู่ทำนองที่ 2

ห้องที่ 48 ทำนองที่ 2 นำเสนอที่แนวของเปียโนเดี่ยวเป็นทำนองที่มีความไพเราะมากจากนั้นเปียโนได้ส่งทำนองนี้ให้แนวไวโอลินเล่นต่อที่ห้องที่ 61 ดังนั้นผู้เล่นควรที่จะฟังแนวทำนองจากเปียโนให้ดีและเล่นทำนองที่ 2 ต่อจากเปียโนให้มีอารมณ์ที่ใกล้เคียงกัน

ภาพที่ 5 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Allegro ห้องที่ 48 – 60

ห้องที่ 61 – 73 ทำนองที่ 2 นำเสนอด้วยไวโอลินอยู่ในช่วงเสียงที่สูงตั้งนั้นผู้เล่นควรระวังในเรื่องของความแม่นยำของเสียงให้ดีและความต่อเนื่องของโน้ตยังคงเป็นอีกเรื่องที่ควรระวัง

ภาพที่ 6 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Allegro ห้องที่ 60 – 80

ห้องที่ 84-129 เป็นช่วงพัฒนาทำนอง (development) ที่นำทำนองที่ 1 มาพัฒนานำเสนอแนวทำนองที่แนวไวโอลิน ในช่วงนี้บราห์มส์ได้เขียนกำกับไว้ว่า *molto e sotto voce sempre* มีความหมายคล้ายกับตอนต้นของเพลงคือเล่นอย่างเบาบาง ดังนั้นในช่วงพัฒนาทำนองนั้นจะถูกนำเสนอที่ความเข้มของเสียงที่เบาอยู่ตลอดทั้งท่อนสามารถจินตนาการได้เสมือนคลื่นน้ำในทะเลสาบ

ในท่อนพัฒนาทำนองนี้มีมือซ้ายของแนวเปียโนเล่นโน้ตเสียง A ข้างไว้ตลอดทั้งท่อนในลักษณะของ *paddle tone* และยังทำหน้าที่เป็นจังหวะที่มั่นคงสม่ำเสมออีกด้วยและในส่วนของมือซ้ายคอยทำหน้าที่สอดประสานกับแนวไวโอลินเป็นระยะ

แนวไวโอลินในช่วงพัฒนาทำนองเล่นด้วยโน้ตเช็ต 1 ชั้นเป็นส่วนมากและยังมีเทคนิคการสีข้ามสายไปมา (*string crossing*) ทำให้ผู้เล่นบังคับจังหวะได้ยากตั้งนั้นผู้เล่นควรฟังแนวมือซ้ายของเปียโนให้ดีเพราะแนวมือซ้ายของเปียโนทำหน้าที่เป็นเหมือนเครื่องกำหนดจังหวะในท่อนนี้

ภาพที่ 7 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Allegro ห้องที่ 84 – 93

ห้องที่ 120-127 เป็นช่วงที่ยากที่สุดของ Violin sonata ท่อนที่ 1 นี้เลยก็ว่าได้ (เฉพาะแนวไวโอลิน) เพราะมีประโยคที่ยาวรวมกับการเล่นที่ต้องสลับสายไปมาและเปลี่ยนตำแหน่งของมือซ้ายอยู่ตลอดเวลาจนจบประโยคดังนั้นผู้เล่นควรระวังช่วงนี้ให้มากที่สุด

ภาพที่ 8 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Allegro ห้องที่ 120-127

ห้องที่ 130 เป็นการเริ่มส่วนย้อนกลับ (recapitulation) กลับไปเหมือนตอนต้นเพลงแต่จะเริ่มด้วยโน้ตเสียงที่ต่ำกว่า 1 ช่วงเสียงและ บราห์มส์ยังคงกำกับไว้เช่นเดิมว่า *sotto voce espress* แต่การกลับมาของแนวเปียโนต่างไปจากเดิมคือมีความหนาของแนวประสานที่มากขึ้น

ภาพที่ 9 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Allegro ห้องที่ 130 – 145

ห้องที่ 157-171 บราห์มส์ได้เปลี่ยนบันไดเสียงจาก D minor เป็น F# minor และยังมีความหนาของเสียงประสานและความเข้มของเสียงที่มากขึ้นไปจากเดิมซึ่งในจุดนี้สามารถแสดงอารมณ์ที่รุนแรงของบราห์มส์ได้อย่างชัดเจน

ภาพที่ 10 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Allegro ห้องที่ 152 – 169

ห้องที่ 172-185 บราห์มส์เปลี่ยนบันไดเสียงกลับไปเป็น D minor และในช่วงนี้เป็น transition เหมือนกับตอนแรกห้องที่ 34

ภาพที่ 11 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Allegro ห้องที่ 172 – 185

ห้องที่ 186 ทำนองที่ 2 กลับมาอีกครั้งที่บันไดเสียงที่ D major เริ่มทำนองที่ 2 ที่แนวเปียโน เช่นเดียวกับห้องที่ 48 จากนั้นไวโอลินรับด้วยทำนองที่ 2 เช่นเดิมที่ห้อง 200 จากนั้น บราห์มส์ตั้งใจเปลี่ยนการประสานเสียงเพื่อสร้างความแปลกใจให้กับผู้ฟังที่ห้องที่ 204 ไปอยู่ในบันไดเสียง F major และยกระดับเสียงให้สูงขึ้นเพื่อให้ความรู้สึกต่างจากห้องที่ 200

ภาพที่ 12 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Allegro ห้องที่ 189 – 191

ภาพที่ 13 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Allegro ห้องที่ 197 – 207

เพื่อสร้างความต่างระหว่างห้องที่ 200 กับห้องที่ 204 ผู้เล่นควรเล่นทำนองด้วยสาย A จนกระทั่งห้องที่ 204 จึงเปลี่ยนไปเล่นทำนองที่สาย E เพื่อสร้างความต่างของเสียงให้สอดคล้องกับการที่บราห์มส์เปลี่ยนบันไดเสียงที่ห้อง 204

ห้องที่ 218 ทำนองที่ 1 กลับมาอีกครั้งที่บันไดเสียง D minor เหมือนตอนแรกแต่ต่างกันที่ความเข้มของเสียงเป็นดังและที่แนวของเปียโนก็ได้เพิ่มความหนาของแนวประสานมากขึ้น

ภาพที่ 14 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Allegro ห้องที่ 218 – 222

ห้องที่ 234 บราห์มส์เลือกท่อนพัฒนาทำนองมาใช้เป็นท่อน coda ที่บันไดเสียง D minor ก่อนที่จะจบลงที่บันไดเสียง D Major

ภาพที่ 15 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Allegro ห้องที่ 234 – 264

Adagio ท่อนนี้เป็นท่อนที่ 2 ของ Sonata บทนี้อยู่ในอัตราจังหวะ 3/8 และอยู่ในบันไดเสียง D major เริ่มทำนองที่ 1 ที่แนวไวโอลินมีลักษณะคล้ายบทร้อง aria มักนิยมเล่นด้วยสาย G เพียงสายเดียวจนถึงห้องที่ 18 เพื่อที่จะให้เสียงที่ออกมาอยู่ในโทนเสียงที่ทุ้มนุ่มและมีความลึกกว่าที่จะเริ่มจากสาย D

สิ่งที่ต้องระวังในตอนแรกคือการเปลี่ยนตำแหน่งของมือซ้าย (ที่แนวไวโอลิน) เนื่องจากผู้เล่นต้องเล่นด้วยสาย G เพียงสายเดียวจึงอาจทำให้เสียงเพี้ยนได้ง่ายดังนั้นการซ้อมในช่วงนี้ควรที่จะเล่นด้วยตำแหน่งมือที่ position ที่ 1 เพื่อหาเสียงที่ถูกต่อง่อนจากนั้นจึงค่อย ๆ เปลี่ยนไปเล่นด้วยสาย G เพียงสายเดียวและเล่นอย่างช้า ๆ ก่อนและต้องเล่นโดยที่ไม่ให้มีช่องว่างระหว่างโน้ตเกิดขึ้นเพราะจะทำให้ประโยคของเพลงไม่ต่อเนื่องกัน

ภาพที่ 16 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Adagio ห้องที่ 1 – 17

ห้องที่ 19 – 20 เป็น transition นำเข้าสู่ทำนองที่ 2 บราห์มส์ได้เขียนเครื่องหมาย crescendo กำกับไว้ทำให้ผู้เล่นต้องเริ่มด้วยความเข้มของเสียงที่เบาแล้วเพิ่มความเข้มของเสียงไปหาความเข้มของเสียงที่ดังที่ห้องที่ 21 ซึ่งเป็นทำนองที่ 2 อย่างรวดเร็ว

ภาพที่ 17 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Adagio ห้องที่ 18 – 20

ห้องที่ 21-36 เริ่มทำนองที่ 2 อยู่ในบันไดเสียง D minor โดยที่ บราห์มส์ได้กำหนดให้ไวโอลินและเปียโนสลับกันเล่นทำนองอย่างละ 4 ห้องเพลง

ภาพที่ 18 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Adagio ห้องที่ 21 – 28

ช่วงนี้เป็นการเล่นด้วย double stop คู่ 3 ผู้เล่นควรฝึกการเล่นบันไดเสียงในลักษณะของ double stop คู่ 3 มาก่อน จากนั้นจึงฝึกซ้อมโน้ตในช่วงนี้ด้วยจังหวะที่ช้าก่อน

ห้องที่ 37 ทำนองที่ 1 กลับมาอีกครั้งที่บันไดเสียง D Major ซึ่งเป็นบันไดเสียงเดิมแต่มีความดังมากขึ้นโดยที่ความเข้มของเสียงที่ดังรวมทั้งในแนวเปียโนได้มีแนวประสานที่หนามากขึ้นกว่าตอนต้นเพลงอีกด้วย

ภาพที่ 19 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Adagio ห้องที่ 34 – 41

ห้องที่ 53 ทำนองที่ 2 กลับมาอีกครั้งแต่ครั้งนี้อยู่ที่บันไดเสียง G minor และไวโอลินทำหน้าที่เล่นทำนองอย่างต่อเนื่องด้วยการเล่น double stop คู่ 3 ที่มีความสูงของระดับเสียงมากกว่าเดิมทำให้ช่วงนี้ (ห้องที่ 53-66) เป็นช่วงที่มีความยากที่สุดในท่อนที่ 2 นี้ ดังนั้นผู้เล่นควรฝึกช่วงนี้ให้มาก

ภาพที่ 20 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Adagio ห้องที่ 51 – 63

การฝึกซ้อมช่วงนี้ควรเล่นโน้ตที่ละคู่อย่างช้าจนนิ้วมือซ้ายจับความรู้สึกของแต่ละคู่เสียงได้จากนั้นค่อยเล่นไปที่ละห้องและค่อยเพิ่มจำนวนห้องไปเรื่อย ๆ จนครบทั้งประโยคเพลง

ห้องที่ 67 เป็นท่อน coda บราห์มส์ได้นำทำนองที่ 1 มาใช้แค่ส่วนหนึ่งเท่านั้นก่อนที่จะจบลงอย่างสงบ ช่วงนี้ผู้เล่นควรระวังไม่ให้โน้ต 3 ตัวท้ายมีเสียงที่สั้นกว่าจังหวะที่กำหนด

ภาพที่ 21 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Adagio ห้องที่ 67 – 75

Un poco presto e con sentiment ท่อนนี้เป็นท่อนที่ 3 ของ sonata บทนี้อยู่ในบันไดเสียง F# minor บราห์มส์ได้ใช้โมทีฟสั้น ๆ มาร้อยเรียงกันเป็นทำนองโดยทำนองแรกอยู่ที่แนวเปียโนมีลักษณะสั้นฟังกระชับ ส่วนแนวไวโอลินทำหน้าที่ accompaniment ให้กับแนวทำนองด้วยการเล่นแบบ double stop จนถึงห้องที่ 17

ภาพที่ 22 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Un poco presto e con sentiment ห้องที่ 1 – 12

Un poco presto e con sentimento.

ห้องที่ 17 ทำนองที่ 2 นำเสนอที่แนวไวโอลินมีลักษณะของการเล่นต่อเนื่องของโน้ตมากกว่าทำนองแรก

ภาพที่ 23 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Un poco presto e con sentiment ห้องที่ 17 – 24

ห้องที่ 29 ทำนองแรกกลับมาอีกครั้งที่แนวของไวโอลิน (F# minor)

ภาพที่ 24 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Un poco presto e con sentiment ห้องที่ 29 – 36

ห้องที่ 45 ทำนองที่ 2 วนกลับมาอีกครั้งแต่ต่างกันว่าที่แนวเปียโน (ครั้งแรกเล่นโน้ตเสียงสูงไล่ลงมาหาเสียงต่ำครั้งที่ 2 เล่นเสียงต่ำมาหาเสียงสูง)

ภาพที่ 25 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Un poco presto e con sentiment ห้องที่ 44 – 49

ห้องที่ 53 นำทำนองที่ 2 มาขยายที่บันไดเสียง D minor จุดนี้เป็นจุดที่ทำให้คนฟังแปลกใจที่บราห์มส์เปลี่ยนบันไดเสียงอย่างกะทันหัน

ภาพที่ 26 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Un poco presto e con sentiment ห้องที่ 52 – 64

ห้องที่ 65 – 68 เป็น transition ที่แนวไวโอลินเล่นโน้ตที่มีลักษณะเป็นคอร์ดที่มีจังหวะที่ กระชับเข้มแข็ง

ภาพที่ 27 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Un poco presto e con sentiment ห้องที่ 65 – 69

ห้องที่ 69 ทำนองแรกกลับมาที่แนวเปียโนส่วนแนวไวโอลินทำหน้าที่ accompaniment ด้วยการเล่นโน้ต double stop คู่ 3,4,5 และ 6 ตามลำดับ

ภาพที่ 28 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Un poco presto e con sentiment ห้องที่ 65 – 75

ห้องที่ 87-90 เป็น transition คล้ายกับห้องที่ 65-68 แต่ส่วนของไวโอลินเล่นเป็นจังหวะขัดกับแนวเปียโนโดยเล่นเป็น double stop คู่ 6 กับคู่ 8

ภาพที่ 29 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Un poco presto e con sentiment ห้องที่ 88 – 90

ห้องที่ 91 ทำนองแรกกลับมาที่แนวไวโอลินที่บันไดเสียง F minor และกลับมาที่บันไดเสียง F Major ที่ห้อง 99 จากนั้นค่อย ๆ เคลื่อนย้ายกลับไปบันไดเสียง F# minor

ภาพที่ 30 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Un poco presto e con sentiment ห้องที่ 89 – 110

ห้องที่ 111 อยู่ในบันไดเสียง F# minor เป็น transition ก่อนที่จะกลับไปทำนองแรก

ภาพที่ 31 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Un poco presto e con sentiment ห้องที่ 111 – 116

ห้องที่ 119 ทำนองแรกกลับมาเหมือนตอนต้นของท่อนนี้ต่างที่แนวไวโอลินเปลี่ยนจากการใช้คันชักเป็นการดีดสาย (pizzicato)

ภาพที่ 32 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Un poco presto e con sentiment ห้องที่ 117 - 132

ห้องที่ 135 ทำนองที่ 2 นำเสนอที่แนวไวโอลินเช่นเดียวกับห้องที่ 17

ภาพที่ 33 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Un poco presto e con sentiment ห้องที่ 135 - 139

ห้องที่ 144 เป็น transition นำเข้าช่วง coda สุดท้ายของท่อนที่ 3 นี้ นำเสนอด้วยแนวเปียโน จากนั้นเปียโนส่งต่อให้กับแนวไวโอลิน

ภาพที่ 34 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Un poco presto e con sentiment ห้องที่ 145 – 154

ห้องที่ 155 เป็น coda ของท่อนนี้บราห์มส์ได้นำทำนองแรกมาใช้สรุปจบท่อนนี้โดยให้แนวไวโอลินทำหน้าที่เล่นทำนองหลักส่วนแนวเปียโนทำหน้าที่เล่นประกอบ ในช่วงนี้บราห์มส์ได้กำกับไว้ว่า *tranquillo* มีความหมายว่าให้เล่นอย่างสงบทำให้ฟังแล้วจินตนาการถึงประกายแสงที่สะท้อนอยู่บนผิวน้ำ

ภาพที่ 35 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Un poco presto e con sentiment ห้องที่ 156 – 181

จุดที่ต้องฝึกซ้อมเป็นพิเศษของท่อนนี้คือห้องที่ 65 – 91 และห้องที่ 155 – 191 เพราะเป็นช่วงที่มีการเล่นโน้ต double stop ตลอดทั้งท่อนและยังมีการเล่นบันไดเสียงในห้องที่ 173-174 ที่เล่นยากเพราะช่วงเสียงไม่เหมาะกับไวโอลินเท่าที่ควร

Presto agitato ท่อนนี้เป็นท่อนที่ 4 ของ sonata บทนี้ อยู่ในบันไดเสียง D minor สังกีต
ลักษณะแบบ sonata form อัตรารั้วอยู่ที่ 6/8 โดยใช้จังหวะเต้นรำแบบ tarantella เป็นพื้นฐาน

ท่อนนี้มีทำนองหลักด้วยกันสองทำนองโดยที่ทำนองแรกแบ่งออกเป็นสองช่วง ช่วงแรกเริ่มที่
ที่ 1 – 16 , ช่วงที่ 2 เริ่มที่ห้อง 17 – 31 และทำนองที่ 2 แบ่งเป็นสองช่วงเช่นกัน ช่วงแรกเริ่มที่ห้องที่
39 – 72, ช่วงที่ 2 เริ่มที่ห้องที่ 77 – 105

เริ่มต้นทำนองแรกด้วยความเข้มเสียงที่ดังที่คอร์ด A Major ซึ่งเป็น dominant ของบันไดเสียง
หลักจากนั้นห้องถัดไปจึงเข้า tonic คอร์ด

ภาพที่ 36 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 1 – 4

ห้องที่ 5 – 12 เป็นการเล่นโน้ตเสียงยาวมีความต่อเนื่องของเสียงมากกว่าช่วงแรกจากนั้นห้องที่
13 – 16 กลับมาเหมือนกับ 4 ห้องแรกแต่อยู่ที่ tonic คอร์ด

ภาพที่ 37 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 1 – 4

ห้องที่ 17-31 เป็นช่วงที่ 2 ของทำนองแรกมีลักษณะของการสลับกันนำเสนอทำนองหลัก
ระหว่างเปียโนกับไวโอลินโดยเริ่มต้นจากแนวเปียโนด้วยความเข้มเสียงที่เบาเพื่อให้ต่างจากช่วงแรก
ซึ่งช่วงนี้มีการเปลี่ยนความดัง-เบาของทำนองมาก

ภาพที่ 38 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 17 – 31

ห้องที่ 32 – 38 เป็น transition นำเข้าสู่ทำนองที่ 2 ของท่อนนี้ ในช่วงนี้บราห์มส์ค่อย ๆ เคลื่อนย้ายบันไดเสียงไปหาบันไดเสียง C Major ที่ห้องที่ 39

ภาพที่ 39 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 32 – 38

ห้องที่ 39-72 เป็นทำนองที่ 2 ช่วงแรกเริ่มนำเสนอทำนองที่แนวเปียโนที่ห้องที่ 39-54 จากนั้นส่งทำนองไปที่แนวไวโอลินที่ห้องที่ 55-72

ภาพที่ 40 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 39 – 54

espress.

cre - scen - do

ภาพที่ 41 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 55 – 72

p espress.

cre - scen - do *f*

p più *p* *dim.*

ห้องที่ 73-76 เป็น transition นำเข้าสู่ทำนองที่ 2 ช่วงที่สองนำเสนอที่แนวเปียโนจากนั้นแนวไวโอลินจึงรับช่วงต่อที่ห้องที่ 77

ภาพที่ 42 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 67 – 80

ห้องที่ 77 – 106 เป็นทำนองที่ 2 ช่วงที่สองนำเสนอทำนองที่แนวไวโอลินที่บันไดเสียง E minor ทำนองในช่วงนี้เน้นการเล่นต่อเนื่องมาจากช่วง transition

ภาพที่ 43 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 74 – 83

ห้องที่ 92 – 95 เป็นการรับส่งทำนองระหว่างแนวไวโอลินกับแนวเปียโนและค่อย ๆ ลดความเข้มของเสียงลงไปตามลำดับ โดยห้องที่ 92 – 93 มีช่วงเสียงที่สูงกว่าห้องที่ 94 – 95 อยู่ 1 octave

ภาพที่ 44 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 89 – 98

ห้องที่ 96 – 106 เป็นการเล่นแบบจังหวะชัดโดยที่แนวไวโอลินและแนวมือขวาของเปียโนเล่นด้วยจังหวะที่ชัดกับมือซ้าย (มือซ้ายเล่นจังหวะตกส่วนมือขวาและแนวไวโอลินเล่นจังหวะยก) จนไปสรุปจบช่วงที่สองของท่อน 2 ที่ห้อง 106

ภาพที่ 45 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 99 – 109

ห้องที่ 107 – 113 เป็น transition เหมือนกับห้องที่ 73 – 76 แต่ครั้งนี้แนวไวโอลินมีบทบาทร่วมกันกับแนวเปียโน

ห้องที่ 114 – 129 ทำนองแรกกลับมาอีกครั้งที่บันไดเสียง E major ที่ห้อง 114 – 117 จากนั้นจึงกลับมาที่ A ซึ่งเป็น dominant ของบันไดเสียงหลัก

ภาพที่ 46 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 110 - 109

ห้องที่ 130 - 133 เป็น transition สั้น ๆ ที่แนวเปียโน โดยที่แนวเปียโนเล่นที่จังหวะที่สองตลอดทั้งช่วงนี้

ห้องที่ 134 - 193 เป็นช่วงพัฒนาทำนอง บราห์มส์นำทำนองแรกมาใช้ที่บันไดเสียง G minor โดยเริ่มจากแนวไวโอลินนำเสนอนำทำนองที่ห้อง 134 - 141 ในช่วงนี้แนวเปียโนยังคงเล่นจังหวะย่ำที่จังหวะที่สองเหมือนกับช่วง transition (ห้องที่ 130 - 133)

ภาพที่ 47 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 135 - 141

ช่วงนี้เป็นช่วงที่เชื่อมร่วมกับเปียโนค่อนข้างยากเพราะแนวเปียโนเล่นที่จังหวะที่สองของแต่ละห้องเพลงซึ่งเป็นจังหวะรองทำให้แนวไวโอลินสับสนได้ง่าย การเชื่อมในช่วงแรกควรนับจังหวะให้แน่ใจก่อนจากนั้นพอเข้าใจจังหวะโดยรวมของเพลงจึงค่อยผ่อนคลายการเล่นลง
ห้องที่ 142 - 149 ทำนองถูกส่งมาที่แนวเปียโนที่บันไดเสียง Bb minor ส่วนแนวไวโอลินทำหน้าที่เล่นประสานเป็นจังหวะชัดอย่างชัดเจน

ภาพที่ 48 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 142 - 147

ห้องที่ 150 - 155 ทำนองย้ายมาที่แนวมือซ้ายของเปียโนที่ช่วงเสียงต่ำที่บันไดเสียง C# minor

ภาพที่ 49 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 148 - 157

ห้องที่ 158 – 173 เป็นการเคลื่อนย้ายบันไดเสียงจาก C# minor มาที่ F minor ที่ห้อง 176 ด้วยการเคลื่อนที่แบบ chromatic scale ที่แนวไวโอลิน

ภาพที่ 50 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 158 - 162

ห้องที่ 176 – 186 ทำนองหลักอยู่ที่บันไดเสียง F minor อยู่ในรูปแบบการโต้ตอบกันอย่างดุเดือดระหว่างแนวเปียโนและแนวไวโอลิน ช่วงนี้เป็นช่วงที่ต้องระวังอีกช่วงหนึ่งควรซ้อมกับเครื่องกำหนดจังหวะอย่างช้า ๆ ด้วยกันกับแนวเปียโนถ้าให้ตีคอร์ดให้ผู้เล่นเปียโนเล่นแนวไวโอลินพร้อมกันไปก่อนเพราะช่วงนี้เสียงเพี้ยนง่ายมาก

ภาพที่ 51 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 173 - 182

ห้องที่ 189 – 193 ทำนองหลักย้ายมาอยู่ที่บันไดเสียง G minor แต่ยังคงรูปแบบการโต้ตอบอยู่ (ง่ายกว่าช่วงก่อน)

ภาพที่ 52 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 189 - 192

ห้องที่ 194 – 326 เป็นส่วนย้อนกลับ (recapitulation) นำเสนอทำนองแรกช่วงที่ 2 ที่บันไดเสียง A Major เหมือนกับตอนต้นของท่อนนี้ (ห้องที่ 17 – 38) ตั้งแต่ห้องที่ 194 – 217

ภาพที่ 53 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 193 - 202

30

ห้องที่ 218 – 233 เป็นทำนอง 2 ช่วงแรกนำเสนอที่แนวเปียโนที่บันไดเสียง F Major จากนั้นส่งทำนองนี้ไปที่แนวไวโอลินที่ห้อง 234

ภาพที่ 54 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 219 - 225

ห้องที่ 234 – 251 ทำนอง 2 ช่วงแรกที่แนวไวโอลิน

ภาพที่ 55 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 232 - 243

The image shows a musical score for Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto, measures 232-243. The score is in D minor, 3/4 time, and features a piano (p) dynamic. It shows the violin and piano parts with lyrics 'cre - scen - do' in the vocal line.

ห้องที่ 252 – 255 เป็น transition นำเข้าทำนอง 2 ช่วงที่สอง (เหมือนห้องที่ 73 – 76)
 นำเสนอนที่แนวเปียโนและห้องที่ 256 – 270 เป็นทำนอง 2 ช่วงที่สองอยู่ที่บันไดเสียง A Major
 นำเสนอนที่แนวไวโอลิน (เหมือนห้องที่ 77 – 91)

ภาพที่ 56 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 251 - 262

The image shows a musical score for Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto, measures 251-262. The score is in D minor, 3/4 time, and features dynamics like dim. and pp. It shows the violin and piano parts.

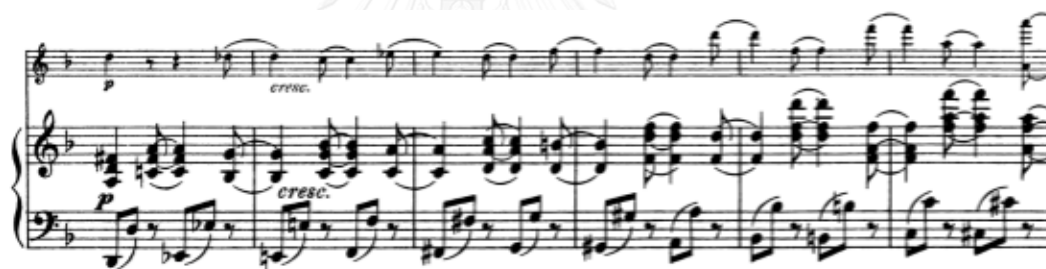
ห้องที่ 271 – 275 เป็นการรับส่งทำนองระหว่างแนวไวโอลินและแนวเปียโน (เหมือนห้องที่ 92 – 95)

ภาพที่ 57 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 271 - 274

ห้องที่ 275 – 286 เป็นการเล่นแบบจังหวะขัดโดยที่แนวไวโอลินและแนวมือขวาของเปียโน เล่นด้วยจังหวะที่ขัดกับมือซ้าย (เหมือนห้องที่ 96 – 197)

ภาพที่ 58 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 275 - 280

ห้องที่ 287 – 292 เป็น transition เหมือนกับห้องที่ 107 – 113 แต่ครั้งนี้ส่งไปหาทำนองแรก ที่บันไดเสียง D minor ซึ่งเป็นบันไดเสียงหลักของเพลง

ภาพที่ 59 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 287 - 292

ห้องที่ 293 – 310 ทำนองแรกกลับมาอีกครั้ง

ภาพที่ 60 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 293 - 303

ห้องที่ 311 – 337 เป็นท่อน coda ของท่อนที่ 4 นี้อยู่ที่บันไดเสียง D minor ช่วงที่ต้องระวังคือห้องที่ 319 – 325 ต้องไม่ให้จังหวะเร็วเกินไปควรฟังแนวเปียโนให้เข้าใจเสียก่อนและซ้อมด้วยกันอย่างช้า ๆ

ภาพที่ 61 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 311 - 321

ห้องที่ 327 – 330 นำส่วนหนึ่งของทำนองแรกมานำเสนอเป็นครั้งสุดท้ายโดยเริ่มที่ความเข้มของเสียงที่ตั้งจากนั้นค่อย ๆ เบาลงพร้อมกับช้าลงจนถึงห้องที่ 330 และห้องที่ 331 – 337 เป็น perfect cadence ที่ทั้งแนวเปียโนและแนวไวโอลินพลัดกันได้ต่อกันด้วยความดังจนไปจบที่โน้ตสุดท้ายที่ D minor ซึ่งเป็น tonic ของเพลง

ภาพที่ 62 Brahms Violin Sonata no 3 in D minor op.108 Presto ห้องที่ 327 - 337

2.2.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข

ท่อนที่ 1 Allegro ปัญหาที่พบในท่อนนี้คือการบังคับให้เสียงดัง – เบาลงให้ได้ตามที่ผู้ประพันธ์ต้องการและการสีข้ามสายในห้องที่ 84 – 127 ผู้แสดงได้ฝึกซ้อมการควบคุมเสียงด้วยการปรับการใช้คันชักให้เหมาะกับประโยคและความดัง – เบาลงของเพลงรวมถึงการความเร็วในการ vibrato ที่มีมือซ้ายต้องสัมพันธ์กับการคันชักอีกด้วย และในส่วนของการเล่นสีข้ามสายในห้องที่ 84 – 127 ผู้แสดงได้ฝึกซ้อมด้วยการขยับข้อมือให้แคบลงในการเล่นเพื่อไม่ให้เสียงที่นิ่งและมีความต่อเนื่องมากที่สุด

ท่อนที่ 2 Adagio ปัญหาที่พบในท่อนนี้คือการเล่น double stop ที่ห้องที่ 21 – 24, 53 – 56 และ 59 – 62 ผู้แสดงได้ฝึกซ้อมด้วยการแยกเล่นโน้ต double stop ทีละคู่อย่างช้า ๆ จากนั้นจึงนำมารวมกันให้เป็นประโยคและต้องระวังไม่ให้กดคันชักมากเกินไปแต่ให้ใช้คันชักมากขึ้นเล็กน้อยเพื่อให้เสียงของโน้ต double stop ชัดเจนทั้งสองเสียง

ท่อนที่ 3 Un poco presto e con sentiment ปัญหาที่พบในท่อนนี้คือการเล่น triple stops ที่ห้องที่ 65 – 68 และการเล่นบันไดเสียงที่ห้องที่ 173 – 174 สำหรับการฝึกเล่น triple stops นั้นผู้แสดงได้ฝึก 24 caprice no. 14 ของ Nicolo Paganini เป็นการเตรียมตัวก่อนจากนั้นจึง

ฝึกเล่น triple stops ที่ห้องที่ 65 – 68 ของท่อนที่ 3 ด้วยการเพิ่มน้ำหนักและความเร็วในการใช้คันชักให้มากขึ้นกว่าปกติและเล่นให้เสียงของโน้ตเกิดขึ้นพร้อมกันทั้งสามเสียง สำหรับบันไดเสียงในห้องที่ 173 – 174 ผู้แสดงได้ฝึกซ้อมอย่างช้า ๆ จากนั้นจึงเพิ่มความเร็วขึ้นที่ละน้อยจนถึงความเร็วที่ต้องการ

ท่อนที่ 4 Presto agitato ท่อนนี้เป็นท่อนที่ยากที่สุดของเพลงนี้ ดังนั้นควรซ้อมกับเปียโนให้มากที่สุดและควรซ้อมกับเครื่องนับจังหวะไปด้วยกันกับแนวเปียโน เพราะท่อนนี้มีหลายส่วนที่ต้องบรรเลงได้ต่อกันระหว่างแนวเปียโนกับแนวไวโอลิน ดังนั้นถ้าจังหวะของแต่ละฝ่ายไม่มั่นคงอาจทำให้เล่นให้กันได้ยาก ปัญหาที่พบในท่อนนี้คือการเล่นโน้ตที่เป็นจังหวะขัดที่ห้อง 134 – 173 เพราะเป็นการเล่นจังหวะขัดที่มีความยาวกว่า 40 ห้อง ผู้แสดงได้ฝึกซ้อมในช่วงนี้โดยการฟังแนวเปียโนแต่เพียงอย่างเดียวพร้อมทั้งจินตนาการถึงแนวไวโอลินไปพร้อมกัน พอเข้าใจภาพรวมในช่วงนี้จึงเล่นไวโอลินไปพร้อมกับแนวเปียโนอย่างช้า ๆ

2.3 Zigeunerweisen op. 20 ประพันธ์โดย Pablo de Sarasate

2.3.1 ประวัติผู้ประพันธ์

ปราโบล ซาราซาเต (Pablo Sarasate) หรือ Pablo Martin Meliton de Sarasate y Navascuez เกิดเมื่อวันที่ 10 มีนาคม 1844 ที่เมือง Pamplona ในจังหวัด Navarre ทางตอนเหนือของประเทศสเปน

ซาราซาเต เริ่มเรียนไวโอลินตั้งแต่อายุ 5 ขวบกับบิดาของเขาซึ่งเป็นหัวหน้าวงดุริยางค์ทหาร ต่อมาก็ได้เรียนกับครูไวโอลินในเมือง และเริ่มออกแสดงคอนเสิร์ตครั้งแรกที่ La Caruna เมื่ออายุได้เพียง 8 ขวบเท่านั้น การแสดงของซาราซาเตนั้นได้รับการตอบรับจากผู้ชมเป็นอย่างดี จนมีผู้ชมที่มีฐานะรับอุปถัมภ์ ซาราซาเตในด้านการเงินทำให้บิดาและมารดาสามารถส่งซาราซาเตเข้าเรียนทางด้านดนตรีที่กรุงแมดริด กับ Manuel Rodriguez Saez หลังจากที่ซาราซาเตไปถึงแมดริดไม่นาน ซาราซาเตก็ได้กลายเป็นนักดนตรีที่มีชื่อเสียงในราชสำนักของพระราชินีอิสเบลที่ 2

เมื่อซาราซาเตอายุครบ 12 ปีมารดาของซาราซาเตได้ตัดสินใจที่จะส่งซาราซาเตมาที่กรุงปารีสเพื่อศึกษาต่อกับครูที่มีชื่อเสียงคือ Jean Alard ที่วิทยาลัยการดนตรีกรุงปารีส (Paris Conservatoire)

ขณะที่เดินทางไปยังปารีส มารดาของซาราซาเตได้เสียชีวิตด้วยอาการหัวใจล้มเหลวเฉียบพลัน ทำให้ซาราซาเต ต้องไปพำนักอยู่กับเจ้าหน้าที่ของสเปนที่เมือง Bayonne หลังจากนั้นซาราซาเตก็ได้ล้มป่วยด้วยโรค อหิวาต์ตกโรคแต่โชคยังดีที่ท่านกงสุลแห่งเมือง Bayonne ได้พา ซาราซาเตกลับไปพักฟื้นที่บ้านจนหายเป็นปกติและได้มอบเงินทุนให้เดินทางต่อไปยังกรุงปารีส

ที่ปารีสซาราซาเตได้มีโอกาสแสดงฝีมือให้มองซิเออร์ Jean Alard ได้เห็นทำให้ Jean Alard ได้ประจักษ์ถึงพรสวรรค์ทางด้านดนตรีของซาราซาเต

2.3.2 ประวัติเพลง

Zigeunerweisen เป็นบทเพลงสำหรับเดี่ยวไวโอลินร่วมกับวงออร์เคสตราหรือเปียโน มีสำเนียงแบบดนตรียิปซี (Gypsy) อย่างชัดเจน เพลงนี้เป็นเพลงที่มีความยากในการบรรเลงเป็นอย่างมาก ผู้เล่นต้องใช้เทคนิคในการเล่นไวโอลินขั้นสูงในการเล่นเพลงนี้

ซาราซาเตประพันธ์เพลงนี้ขึ้นในปี 1878 และออกแสดงครั้งแรกในปีเดียวกันที่ Leipzig ประเทศเยอรมัน และในปี 1904 ซาราซาเตได้บันทึกเสียงผลงานชิ้นนี้ด้วยตนเองอีกด้วย

2.3.3 บทวิเคราะห์

Zigeunerweisen มี movement เดี่ยวแต่สามารถแบ่งเป็นท่อนย่อยได้ 4 ท่อนได้แก่ Moderato-Lento - Unpoco piu lento และ Allegro molto vivace ซึ่งแต่ละท่อนมีเอกลักษณ์และความไพเราะในตัวที่ต่างกันออกไปรวมไปรวมถึงเทคนิคในการบรรเลงด้วย

Moderato เป็นช่วงแรกของเพลงนี้อยู่ในบันไดเสียง C minor สามารถแบ่งออกเป็น 2 ท่อนย่อย มีทำนองที่ดูต้นมีลักษณะเป็น Introduction ของเพลงนี้ โน้ตส่วนมากมีลักษณะของการเล่นบันไดเสียง และ อาร์เปจโจในแบบยิปซีที่มีจังหวะการเล่นที่ไม่ตายตัว ดังนั้นผู้แสดงสามารถเล่นช้าหรือเร็วก็ได้ขึ้นอยู่กับตัวผู้แสดงเอง (คล้ายกับการ Improvise)

ในช่วงแรกนี้ผู้แสดงควรซ้อมโน้ตอย่างช้า ๆ โดยเฉพาะบันไดเสียงในห้องที่ 4 เพราะห้องนี้เป็นการแสดงให้เห็นถึงเทคนิคการเล่นของผู้แสดงหลังจากนั้นในห้องที่ 5 เป็นการเล่นที่สาย G เพียงสายเดียวก่อนที่จะจบท่อนด้วยการเล่นโน้ตเป็นคอร์ดที่คอร์ด D และ G major ในห้องที่ 6

ภาพที่ 1 Zigeunerweisen Moderato ห้องที่ 1-11

The image shows a musical score for the first 11 measures of the 'Moderato' section of 'Zigeunerweisen'. The score is written in G major (one sharp) and 2/4 time. It consists of four staves of music. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 2/4 time signature. The tempo marking 'Moderato.' is placed above the first measure. The first measure contains a whole note G4. The second measure contains a quarter rest followed by a quarter note G4. The third measure contains a quarter note G4. The fourth measure contains a quarter note G4. The fifth measure contains a quarter note G4. The sixth measure contains a quarter note G4. The seventh measure contains a quarter note G4. The eighth measure contains a quarter note G4. The ninth measure contains a quarter note G4. The tenth measure contains a quarter note G4. The eleventh measure contains a quarter note G4. The score includes various musical notations such as slurs, accents, and dynamic markings like 'f' and 'pizz.'.

ห้องที่ 7-12 เป็นช่วงที่ 2 ของท่อน Moderato นี้ สิ่งที่ต้องระวังคือโน้ตในห้องที่ 7 เพราะจะมีโน้ตที่เป็นเสียงเดียวกับแนวเปียโนที่จังหวะที่ 1,3 และ 4

จากนั้นเป็นการเล่น Bdim7 อาร์เปจियोที่มีความเร็วที่ค่อนข้างเร็วที่ห้องที่ 8 แต่ช่วงนี้ผู้บรรเลงสามารถยืดจังหวะได้เล็กน้อยก่อนที่จะไปจบลงที่โน้ต G ที่สาย G ของไวโอลินที่ห้องที่ 11

ก่อนจบท่อนนี้ซาราสาเตยังได้เพิ่ม G major อาร์เปจियोที่ต้องเล่นถึง 4 octaves ด้วยกันและจบท่อนนี้ลงด้วยการตีคอร์ด G เป็นอันจบท่อน Moderato นี้

Lento เป็นท่อนที่ 2 ของเพลงนี้ฟังสบายกว่าท่อน Moderato ที่เป็นท่อนแรกและในท่อนนี้มีจังหวะที่ชัดเจนตายตัวและมักจะมีการเล่นที่มีลักษณะของการแสดงเทคนิคในการเล่นไวโอลินอยู่ท้ายประโยคเพลงทุกครั้งเสมอ

ท่อนนี้สามารถแบ่งออกเป็น 2 ช่วงย่อย ห้องที่ 1-17 เป็นทำนองที่ 1 ซึ่งทำนองที่ 1 นี้จะมี 2 ครั้ง ครั้งแรกที่ห้อง 2-9 ครั้งที่สองที่ห้อง 10-17 แต่ครั้งที่สองจะเล่นด้วยโน้ตที่สูงกว่า 1 octave ส่วนท้ายประโยคแต่ละประโยคจะมีการแสดงเทคนิคที่ต่างกันอย่างออกไป

ภาพที่ 2 Zigeunerweisen Lento ห้องที่ 1 – 9

Musical score for Zigeunerweisen Lento, measures 1-9. The score is in G minor and 4/4 time. It features a violin part with various techniques like arco, trills, and triplets, and a piano accompaniment with dynamic markings like *f*, *p*, *pp*, and *f*. Performance instructions include *Lento. II*, *très passioné*, *rall.*, *rit.*, *espressivo.*, and *pressez.*

ภาพที่ 3 Zigeunerweisen Lento ห้องที่ 10 – 17

Musical score for Zigeunerweisen Lento, measures 10-17. The score continues in G minor and 4/4 time. It includes a violin part with techniques like glissando and retentive playing, and a piano accompaniment with dynamic markings like *f*, *pp*, and *f*. Performance instructions include *f a tempo.*, *ad lib.*, *en glissant.*, *en retenant.*, *dim.*, and *rit.*

ห้องที่ 18-33 เป็นทำนองที่ 2 ซาราสาเตได้ใช้วิธีการแต่งเหมือนช่วงแรกทุกประการคือนำทำนองที่ 2 เสนอสองครั้งโดยที่ครั้งที่สองจะสูงกว่าครั้งแรก 1 octave และท้ายประโยคจะมีการแสดงเทคนิคที่แตกต่างกันออกไป

ภาพที่ 4 Zigeunerweisen Lento ห้องที่ 18 – 33

ท่อนนี้เป็นท่อนที่รวมเทคนิคอยู่มากมายได้แก่

1. การ glissando ในลักษณะ vibrato glissando ที่พบในห้องที่ 8,13 และห้องที่ 16 การซ้อมในช่วงนี้ต้องค่อย ๆ ผ่อนแรงจากข้อมือซ้ายแล้วจึงเปลี่ยนโน้ตไปที่ละตัวด้วยนิ้วเพียงนิ้วเดียว
2. Up bow staccato ที่ห้องที่ 12 การซ้อมต้องฝึกช้า ๆ ต้องไม่ใช่คันชักให้มากเกินไปและคอยระวังช่วงที่ต้องเปลี่ยนสายจากสาย A ไปสาย E ไม่ให้มีมือขวาเกร็งจนทำให้คันชักสะดุด
3. Harmonic ที่ห้องที่ 19 และ 27 การเล่นโน้ต harmonic นั้นควรใช้คันชักให้เร็วขึ้นจากเดิมเพื่อให้เสียง harmonic ออกมาชัดเจนยิ่งขึ้นแต่ต้องระวังไม่ให้ไปโดนสายอื่นที่ไม่ต้องการ
4. Left hand pizzicato การดีดสายด้วยมือซ้ายที่ห้องที่ 21

5. การเล่น scale ในรูปแบบต่าง ๆ ควรซ้อมซ้ำ ๆ และให้มั่นใจว่าเวลาแสดงจริงจะต้องผ่อนคลายมือซ้าย

Un poco piu lento ท่อนนี้อยู่ในบันไดเสียง C minor เป็นท่อนที่มีคนรู้จักมากที่สุด ทำนองในท่อนนี้ถูกนำไปแปลงเป็นภาษาต่าง ๆ มากมายรวมไปถึงภาษาไทยด้วยในชื่อเพลง “คิดถึง” ที่เจ้าพระธรรมศักดิ์มนตรีได้ประพันธ์เนื้อร้องไว้ในปี พ.ศ. 2477 (ค.ศ.1934)

ท่อนนี้เริ่มต้น Introduction ที่แนวเปียโนที่นำมาจาก 4 ห้องแรกของทำนองที่ 2 ของท่อนนี้ จากนั้นแนวไวโอลินจึงได้เสนอทำนองแรกที่ห้องที่ 5 โดยที่ซาราสาเตได้กำหนดให้ไวโอลินต้องใส่ mute ด้วย

ภาพที่ 5 Zigeunerweisen Un poco piu lento

ห้องที่ 13-20 เป็นทำนองที่ 2 ของท่อนนี้และในห้องที่ 21-25 เป็น coda ของท่อนนี้ ในด้านเทคนิคในท่อนนี้ไม่มีอะไรมากเหมือนกับสองท่อนแรกอาจเป็นท่อนที่มีไว้พักก่อนท่อนสุดท้ายก็เป็นได้

Allegro molto vivace เป็นท่อนสุดท้ายของเพลงนี้และเป็นการแสดงเทคนิคมากมาย มีลักษณะเร็วแบบมีชีวิตชีวาอยู่ในอัตราจังหวะ 2/4 และอยู่ในบันไดเสียง C Major สามารถแบ่งได้เป็น 8 ท่อนย่อยกับอีกหนึ่ง coda

ทั้ง 8 ท่อนย่อยมีลักษณะที่สำคัญคือความเร็วในการเล่นที่ผู้แสดงต้องเล่นด้วยความเร็วที่นิ้วตัวดำไม่ต่ำกว่า 120 ดังนั้นเวลาฝึกซ้อมควรซ้อมแต่ละท่อนอย่างช้า ๆ จากนั้นค่อย ๆ เพิ่มความเร็วให้มากขึ้นเรื่อยจนถึงความเร็วที่ต้องการ

ท่อนย่อยที่ 1 ห้องที่ 1-14 อยู่ในบันไดเสียง C Major เปียโนนำมาก่อน 2 ห้องแรกจากนั้นแนวไวโอลินตามเข้ามาด้วยการเล่นโน้ต double stop คู่ 8 จากนั้นจึงเล่นโน้ตที่เป็นทำนองหลักด้วยโน้ตเชบ็ตสองชั้น

ภาพที่ 6 Zigeunerweisen Allegro molto vivace ห้องที่ 1 – 14

Allegro molto vivace.

ท่อนย่อยที่ 2 ห้องที่ 15-20 ท่อนนี้เป็นท่อนที่ทำนองหลักอยู่ในบันไดเสียง D minor และอยู่ในช่วงเสียงที่สูง

ภาพที่ 7 Zigeunerweisen Allegro molto vivace ห้องที่ 15 – 20

ท่อนย่อยที่ 3 ห้องที่ 21-28 ทำนองหลักอยู่ในลักษณะของการเล่นบันไดเสียงเป็นหลัก ห้องที่ 21 – 23 เป็นบันไดเสียง A minor ส่วนห้องที่ 25-28 เป็นบันไดเสียง E minor

ภาพที่ 8 Zigeunerweisen Allegro molto vivace ห้องที่ 21 – 28

ท่อนย่อยที่ 4 ห้องที่ 29 – 44 เริ่มต้นด้วยการตีเป็นคอร์ดของไวโอลินที่คอร์ด A minor และ E Major จากนั้นจึงตามด้วยการเล่นทำนองที่อยู่ในลักษณะของการเล่นบันไดเสียง A minor ที่อยู่ในระดับเสียงที่ค่อนข้างสูง

ภาพที่ 9 Zigeunerweisen Allegro molto vivace ห้องที่ 29 – 44

ท่อนย่อยที่ 5 ห้องที่ 45-56 เปลี่ยนบันไดเสียงเป็น A major และเป็นการเล่นต่อเนื่องมาจากท่อนย่อยที่ 4 แบ่งได้เป็นสองช่วง

1. ช่วงย่อนแรกห้องที่ 45 – 50 อยู่ที่บันไดเสียงโทนิค (A) กับโดมิแนนท์ (E)
2. ช่วงย่อนที่สองห้องที่ 51 – 56 อยู่ที่บันไดเสียงซบโดมิแนนท์ (D) กับโทนิค (A) และมีช่วงเสียงที่สูงกว่าช่วงแรก

ภาพที่ 10 Zigeunerweisen Allegro molto vivace ห้องที่ 45 – 56

ท่อนย่อยที่ 6 ห้องที่ 57-62 กลับมาที่บันไดเสียง A minor ทำนองหลักนำทำนองของท่อนย่อยที่ 1 มาใช้แต่เป็นการเล่นด้วยเทคนิค artificial harmonic เพื่อความชัดเจนของโน้ตผู้เล่นควรใช้คันชักด้วยความเร็วในช่วงที่เล่นโน้ต artificial harmonic

ภาพที่ 11 Zigeunerweisen Allegro molto vivace ห้องที่ 57 – 62

ท่อนย่อยที่ 7 ห้องที่ 63 – 68 เป็นการเล่นด้วยเทคนิค left hand pizzicato

ภาพที่ 12 Zigeunerweisen Allegro molto vivace ห้องที่ 63 – 68

ท่อนย่อยที่ 8 ห้องที่ 69-75 เป็นการเล่นด้วยการเล่นด้วยสาย G เพียงสายเดียวร่วมกับการเล่นเทคนิค left hand pizzicato ไปพร้อมกัน

ภาพที่ 13 Zigeunerweisen Allegro molto vivace ห้องที่ 69 – 75

ท่อน coda สรุปจบของเพลงนี้ Sarasate นำท่อนย่อยที่ 4 มาใช้

ภาพที่ 14 Zigeunerweisen Allegro molto vivace ห้องที่ 95 - 108

ท่อน Allegro molto vivace นี้ควรซ้อมด้วยจังหวะที่สม่ำเสมอถึงแม้จะเล่นด้วยความเร็วที่ไม่
มาก (ประมาณโน้ตตัวดำเท่ากับ 80 – 100) แต่ถ้าผู้เล่นสามารถเล่นให้โน้ตต่าง ๆ มีความเร็วที่
สม่ำเสมอไม่เร็วขึ้นหรือช้าลงก็สามารถทำให้เพลงน่าฟังกว่าเล่นเร็วแต่จังหวะไม่เท่ากันได้

2.3.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข

ท่อน Moderato และ Lento การเล่นโน้ตขึ้นลงในรูปแบบของบันไดเสียงและอาร์เปจโจใน
รูปแบบต่าง ๆ ด้วยความเร็ว ผู้แสดงได้ฝึกซ้อมในช่วงนี้อย่างช้า ๆ และใช้คันชักให้น้อยลงในช่วงที่มี
การเล่นบันไดเสียงหรืออาร์เปจโจ เพราะการใช้คันชักให้น้อยนั้นจะทำให้ควบคุมทั้งสองมือได้ง่ายมาก
ขึ้น

ท่อน Allegro molto vivace ห้องที่ 45 – 56 เป็นช่วงที่บังคับนิ้วมือซ้ายค่อนข้างยาก ผู้แสดง
ได้ฝึกซ้อมและแก้ไขปัญหานี้โดยการซ้อมอย่างช้า ๆ และผ่อนคลายที่แขนทั้งสองข้างพอเล่นได้
ดีขึ้นแล้วจึงเพิ่มความเร็วขึ้นจนถึงความเร็วที่ต้องการ

ท่อน Allegro molto vivace ห้องที่ 57 – 62 เป็นช่วงที่ใช้เทคนิค artificial harmonic รวมกับการเล่นที่เร็วทำให้เสียง harmonic ไม่ชัดเจน ผู้แสดงได้ฝึกซ้อมและแก้ไขปัญหาในช่วงนี้โดยการใช้นิ้วชี้ให้มากขึ้นกับโน้ตที่เป็น harmonic รวมถึงการลดความเร็วในการเล่นลงเล็กน้อย

2.4 Violin Concerto no.2 in D minor op.22 ประพันธ์โดย Henryk Wieniawski

2.4.1 ประวัติผู้ประพันธ์

เวเนียฟสกี (Wieniawski) เป็นนักไวโอลินและนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงชาวโปแลนด์ เกิดเมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม 1835 ที่เมือง Lublin ประเทศโปแลนด์ และเสียชีวิตเมื่อวันที่ 31 มีนาคม 1880 ที่กรุงมอสโกประเทศรัสเซีย

เวเนียฟสกีเกิดในครอบครัวเชื้อสายยิว – โปแลนด์ (แต่ต่อมาบิดาของเวเนียฟสกี Tobiasz Pietruzka ได้เปลี่ยนมานับถือคาทอลิกแทน) ความสามารถด้านไวโอลินของเวเนียฟสกีเริ่มเป็นที่รู้จักตั้งแต่วัยเยาว์ ในปี 1843 เวเนียฟสกีได้รับการอนุมัติเข้าศึกษาในสถาบันการดนตรี Paris Conservatoires หลังจากจบการศึกษาเวเนียฟสกีได้ออกแสดงคอนเสิร์ตอย่างต่อเนื่องร่วมกับพี่ชาย (Jozef) ซึ่งเป็นผู้บรรเลงเปียโนร่วมกันมาโดยตลอด และในปี 1847 เวเนียฟสกีได้ตีพิมพ์ผลงานการประพันธ์แรกของตนเองนั่นคือ Grand Caprice Fantastique ซึ่งได้รับการตอบรับพอสมควร แต่ผลงานชิ้นนี้ก็ถือเป็นผลงานบทสำคัญในจำนวน 24 Opus ของเวเนียฟสกี

อีกหนึ่งผลงานที่มีความสำคัญและมีความหมายต่อเวเนียฟสกีมากนั่นก็คือ Legende ใน op ที่ 17 ผลงานชิ้นนี้เวเนียฟสกีได้แต่งขึ้นหลังจากที่การหมั้นหมายของเขากับ Isabella Hampton ได้ถูกปฏิเสธจากครอบครัวของเธอ แต่หลังจากที่ครอบครัวของเธอได้ฟังเพลงนี้ก็เปลี่ยนใจ ทั้งสองจึงได้แต่งงานกันในปี 1860

Anton Rubinstein ได้เชิญเขาให้ย้ายมาพำนักที่เมืองเซนต์ปีเตอส์เบิร์ก ซึ่งเขาได้อาศัยอยู่ที่เมืองนี้ในช่วงปี 1860 – 1872 โดยได้สอนนักเรียนไวโอลินจำนวนมาก และรับหน้าที่เป็นหัวหน้าวงออร์เคสตราและวงสตริงควอเต็ตของสมาคมนักดนตรี Russian Musical Society หลังจากนั้นในช่วงปี 1872 – 1874 เวเนียฟสกีได้ออกเดินสายแสดงคอนเสิร์ตที่ประเทศสหรัฐอเมริกาพร้อมกับ Anton Rubinstein และในปี 1875 เวเนียฟสกีได้รับตำแหน่งศาสตราจารย์ด้านไวโอลินที่สถาบันการดนตรี Brussels conservatory แทน Henri Vieuxtemp

ในช่วงที่พำนักอยู่ที่กรุงบรัสเซลส์นั้นสุขภาพของเวเนียฟสกีย่ำแย่ลงอย่างมากบ่อยครั้งที่เขาต้องหยุดการแสดงกลางคัน จนกระทั่งในเดือนเมษายนปี 1879 เวเนียฟสกีได้จัดแสดงคอนเสิร์ตอำลาครั้ง

สุดท้ายขึ้นที่เมือง Odessa และเขาได้เสียชีวิตลงจากอาการโรคหัวใจกำเริบในปีต่อมานั่นเอง ศพของเวเนียฟสกีได้ถูกฝังอยู่ที่สุสาน Powazki Cemetery ประเทศโปแลนด์

เวเนียฟสกีได้รับการยอมรับว่าเป็นนักไวโอลินอัจฉริยะคนหนึ่ง เวเนียฟสกีเขียนงานชิ้นสำคัญ ๆ สำหรับไวโอลินไว้จำนวนหนึ่ง รวมถึงบทประพันธ์ไวโอลินคอนแชร์โต 2 บทที่มีความยากมาก ๆ นั่นคือ Violin concerto no 2 in d minor (ประพันธ์ขึ้นในปี 1862) ซึ่งได้รับความนิยมมากกว่าบทแรกนั้นก็คือ Violin concerto no 1 in f # minor (ประพันธ์ขึ้นในปี 1853) และบทประพันธ์ L'Ecole Moderne และ 10 Etudes – Caprices ของเวเนียฟสกีเป็นที่รู้จักกันดีในหมู่นักไวโอลินว่าเป็นงานประพันธ์ที่ต้องใช้ความสามารถในการเล่นไวโอลินขั้นสูงมากถึงสามารถเล่นได้

Scherzo – Tarantelle op 16 ก็เป็นอีกหนึ่งผลงานที่ได้รับความนิยมมาโดยตลอด นอกจากนี้เวเนียฟสกียังได้ประพันธ์ Marzurka ขึ้นมาอีก 2 บทซึ่งงานชิ้นนี้ก็ได้รับความนิยมมากโดยเฉพาะบทที่ 2 ที่มีชื่อว่า Obertass ในบันไดเสียง G major

ภายหลังจากที่เวเนียฟสกีเสียชีวิตลงไปแล้ว เวเนียฟสกีได้รับเกียรติยศต่าง ๆ มากมาย ภาพของเวเนียฟสกีถูกนำไปเป็นตราไปรษณียากรของประเทศโปแลนด์ในปี 1952 และ ในปี 1957 ส่วนเหรียญกษาปณ์มูลค่า 100 Zloty ถูกนำออกใช้ในปี 1976 โดยมีรูปของเวเนียฟสกีปรากฏเป็นเกียรติอยู่บนเหรียญอีกด้วย

การแข่งขันไวโอลินที่จัดขึ้นที่กรุงวอร์ซอว์ครั้งแรกในปี 1935 ก็ได้ใช้ชื่อของเขาในการตั้งชื่อส่วนการแข่งขันไวโอลินที่เป็นงานใหญ่ที่สุดงานหนึ่งจัด 5 ปีมีครั้งเดียวนั้นก็คือ International Henryk Wieniawski Violin Competition โดยเริ่มตั้งแต่ปี 1952 เป็นต้นมา

2.4.2 ประวัติของบทเพลง

Concerto no 2 บทนี้เป็นผลงานการประพันธ์สุดท้าย ๆ ของเวเนียฟสกีได้ประพันธ์ขึ้นในปี 1856 แต่นำออกแสดงครั้งแรกในปี 1862 ที่กรุง St. Petersburg ภายใต้อการควบคุมวงของ Anton Rubinstiein โดยที่เวเนียฟสกีเป็นผู้บรรเลงแนวเดี่ยวไวโอลิน

บทเพลงนี้ เวเนียฟสกีได้รับอิทธิพลจากนักประพันธ์เพลงร่วมสมัยเดียวกันหลายคนเช่น Gounod , Saint – Saens, และ Lalo

หลังจากที่นำออกแสดงในปี 1862 บทเพลงนี้ก็ได้รับคำวิจารณ์และเสียงตอบรับในทางที่ดี เช่น มีท่วงทำนองที่ไพเราะเข้าถึงได้ง่าย รวมถึงการเรียบเรียงเสียงประสานที่ทำได้อย่างยอดเยี่ยมแสดงให้เห็นว่า เวเนียฟสกีได้พัฒนาความสามารถด้านการประพันธ์ของตนเองได้เป็นอย่างดีซึ่งต่างจาก Concerto no 1 in F# minor op 14 ที่เน้นด้านการแสดงเทคนิคการเล่นไวโอลินขั้นสูงแต่เพียงอย่างเดียว

Concerto no 2 in D minor มีด้วยทั้งหมด 3 ท่อนด้วยกันได้แก่

- Allegro moderato อยู่ในบันไดเสียง D minor และ F major เป็นหลัก
- Romance อยู่ในบันไดเสียง Bb major เป็นหลัก
- Allegro confuoco, Allegro non troppo (a la zingala) อยู่ในบันไดเสียง D minor กับ D major เป็นหลัก

Concerto no. 2 in d minor บทนี้เวเนียฟสกีกำหนดเครื่องดนตรีไว้คือ

Solo violin

Orchestra

2 flutes, 2 oboes, 2 clarinets, 2 bassoons,

2 horns, 2 trumpets 3 trombones, timpani, strings

2.4.3 บทวิเคราะห์

Allegro moderato เป็นท่อนแรกของเพลงนี้ แนวเต็ยวนำเสนอด้วยทำนอง A ที่บันไดเสียง D minor โดยมีเครื่องดนตรีอื่นคอยเล่นสอดประสานอยู่ โดยแนวประสานเวเนียฟสกีได้เลือกบางส่วนในทำนอง A มาใช้ประสาน

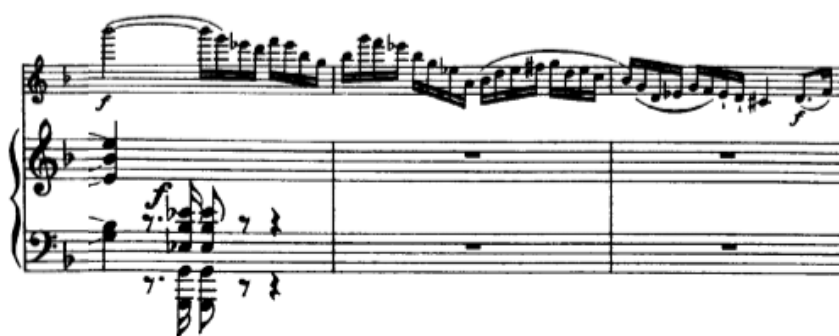
ภาพประกอบที่ 1 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato ห้องที่ 68 – 74

The image displays a musical score for the first movement of Tchaikovsky's Concerto No. 2 in D minor. It features two systems of music. The upper system shows the violin part with the instruction 'espressivo ma sotto voce' and the piano accompaniment starting with a piano ('p') dynamic. The lower system continues the piano accompaniment with a mezzo-forte ('mf') dynamic. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings.

ในแนวเดี่ยวเวเนียฟสกีได้กำกับไว้ว่า “dolce ma sotto voce” มีความหมายว่าให้เล่นด้วยเสียงที่หวานซึ่งแต่ไม่ต้องออกแรงมากจนเกินไป ซึ่งการกำกับอารมณ์การเล่นในลักษณะนี้จะเห็นได้มากและเป็นที่ยอมรับของนักประพันธ์เพลงในยุคโรแมนติกอยู่เสมอ

หลังจากที่เสนอแนวเดี่ยวมาระยะหนึ่งเวเนียฟสกีได้เขียนให้มีการแสดงเทคนิคในแนวเดี่ยวเล็กน้อย (ไม่ถึงขนาด cadenza) เสมือนเป็นการบอกผู้ฟังว่าหลังจากนี้จะมีการแสดงที่น่าตื่นเต้นมากขึ้นอีก และนอกจากนี้ยังได้ใช้ช่วงนี้เป็น transition อีกด้วย

ภาพประกอบที่ 2 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato ห้องที่ 85 – 88

ออร์เคสตราจับต่อจากแนวเดี่ยวด้วยทำนอง A ในบันไดเสียง D minor จากนั้นค่อย ๆ ย้ายบันไดเสียงแล้วส่งต่อให้แนวเดี่ยวอีกครั้งซึ่งในครั้งนี้นแนวเดี่ยวยังคงรับด้วยทำนอง A เช่นเคยแต่มีการย้ายบันไดเสียงไปที่ C minor ในส่วนของออร์เคสตราที่ทำหน้าที่เล่นประสานก็จะเล่นด้วยจังหวะที่กระชับมากขึ้นเพื่อให้ฟังแตกต่างไปจากช่วงแรก

ภาพประกอบที่ 3 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato ห้องที่ 95 – 98

แนวเดี่ยวที่บรรเลงในช่วงนี้จะมีการใช้เทคนิคในการเล่นที่เป็นการเล่นคู่เสียง (double stop) ซึ่งในช่วงนี้แนวเดี่ยวยังจะเล่นเป็นคู่ 8 โดยเล่นเป็นไล่บันไดเสียงอย่างรวดเร็ว

ภาพประกอบที่ 4 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato ห้องที่ 108 – 109

หลังจากที่แนวเดี่ยวเล่นทำนอง A เสร็จในช่วงนี้เวเนียฟสกีได้ให้แนวเดี่ยวแสดงเทคนิคต่อเลยทันทีโดยมีออร์เคสตราทำหน้าที่เสนอทำนอง A ในลักษณะกระจายกันเล่นทำนองเพื่อไม่ให้เด่นจนกลบแนวเดี่ยว ซึ่งแนวเดี่ยวที่เล่นในช่วงนี้แบ่งได้เป็น 2 ช่วง

ช่วงที่ 1 เป็นการเล่นโดยการเล่น legato (เวเนียฟสกีกำกับไว้ว่า molto legato) ที่ผู้แสดงต้องเลือกใช้นิ้วที่เล่นอย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้เกิดการสะดุดและมีเสียงที่ไม่ราบเรียบเกิดขึ้น และในช่วงท้ายมีการใช้ up bow staccato ที่มีความยาวกว่า 2 ห้องซึ่งเทคนิคนี้เป็นเทคนิคที่เวเนียฟสกีมีความถนัดมาก

ภาพประกอบที่ 5 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato ห้องที่ 120 - 126

ช่วงที่ 2 เป็นการแสดงเทคนิคของไวโอลินแต่เพียงอย่างเดียวไม่ได้มีการเสนอทำนองแต่อย่างใด โดยมีแนวออร์เคสตราทำหน้าที่เล่นประสานให้เท่านั้น เทคนิคที่ใช้ในช่วงนี้มีหลากหลายอาทิเช่น การเล่นคู่เสียงอย่างรวดเร็ว (double stop) ในช่วงนี้เล่นเป็นคู่ 6, การเล่นข้ามสาย, อาร์เปจโจในรูปแบบต่าง ๆ และ chromatic scale ในช่วงท้าย ซึ่งเทคนิคที่ใช้ในช่วงนี้ผู้บรรเลงเดี่ยวต้องฝึกช่วงนิ้วและมือให้แม่นยำเป็นอย่างมาก ร่วมกับการใช้คันชักให้เหมาะสมกันด้วย

นอกจากการแสดงเทคนิคในการเล่นไวโอลินแล้วเวเนียฟสกียังใช้ช่วงที่ 2 นี้เป็น transition อีกด้วย

ภาพประกอบที่ 6 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato ห้องที่ 126 – 134

หลังจากนั้นแนวเดี่ยวกลับมาเล่นทำนอง A อีกครั้งแต่ครั้งนี้ใช้แค่บางส่วนของทำนอง A และมีการดัดแปลงเล็กน้อยรวมถึงการใช้เสียงประสานที่ต่างไปจากช่วงแรกด้วย ในส่วนแนวออร์เคสตรายังมีการกระจายทำนองไปยังเครื่องต่าง ๆ คอยบรรเลงตอบโต้กับแนวเดี่ยวอยู่เช่นเคย

ถึงแม้ว่าในช่วงนี้ไม่ได้มีการแสดงเทคนิคที่มากมายเหมือนช่วงก่อนหน้านี้แต่ก็เป็นการแสดงอารมณ์ที่บ่งบอกถึงเอกลักษณ์ของ concerto ในสมัยโรแมนติคมากอยู่ โดยเวเนียฟสกีได้เขียนกำกับไว้ว่า “appassionato” ที่มีความหมายว่าให้บรรเลงด้วยความลุ่มหลง ทำให้ในช่วงนี้การแสดงอารมณ์ของเพลงจึงเป็นจุดที่เข้มข้นที่สุดของเพลงนี้ก็ได้

ภาพประกอบที่ 7 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato ห้องที่ 139 – 143

ก่อนที่จะเสนอทำนองต่อไปเวเนียฟสกีใช้การเล่นบันไดเสียงที่เล่นโดยใช้ double stop คู่ 8 เพื่อเป็นการต่อย้ำถึงการแสดงอารมณ์ที่รุนแรงและแสดงว่าจุดนี้เป็นจุดที่มีความเข้มข้นที่สุดในตอนที่ 1 นี้เลยก็ว่าได้ จากนั้นก็เปลี่ยนอารมณ์ทันทีโดยเปลี่ยนไปเล่นโน้ตเสียงต่ำที่สาย G เพื่อปรับอารมณ์ผู้ฟังก่อนนำเสนอทำนองต่อไป

ภาพประกอบที่ 8 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato ห้องที่ 150 – 154

เวเนียฟสกีนำเสนอทำนอง B ที่แนวเดี่ยวที่บันไดเสียง F Major ที่ฟังสบายต่างจากในช่วงแรกที่เสนอ ทำนอง A (อาจเป็นเพราะใช้ Major key) ในช่วงที่เสนอทำนอง B นี้มีความยาวเพียง 8 ห้อง เท่านั้นจากนั้นออร์เคสตรารับช่วงต่อด้วยทำนอง B เช่นกันแต่แค่ช่วงสั้น ๆ (4 ห้อง) แล้วแนวเดี่ยวมารับต่อด้วยช่วงเสียงที่สูงขึ้น

ภาพประกอบที่ 9 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato ห้องที่ 157 – 167

The musical score for measures 157-167 of Concerto no 2 in D minor, Allegro moderato, is presented in two systems. The first system begins with a treble clef and a key signature of two flats (D minor). The melody in the right hand starts with a half note G, followed by a series of eighth and sixteenth notes. The piano accompaniment in the left hand consists of a steady eighth-note pattern. The second system continues the melodic and rhythmic development, with a piano (*pp*) dynamic marking. A watermark of a Thai temple is visible in the background.

จากนั้นเป็น transition นำเข้าสู่ทำนอง A ที่นำกลับมาอีกครั้งซึ่งการกลับมาครั้งนี้ในแนวเดี่ยว
แทบจะเหมือนตอนที่นำเสนอครั้งแรกแต่มีการตัดทอนเล็กน้อยและปรับเปลี่ยนช่วงท้ายเพื่อนำเข้า
ท่อนต่อไป

ภาพประกอบที่ 10 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato ห้องที่ 177 – 186

The musical score for measures 177-186 of Concerto no 2 in D minor, Allegro moderato, is presented in two systems. The first system features a treble clef and a key signature of two flats. The melody in the right hand is marked *mf appassionato*. The piano accompaniment in the left hand is marked *p* and includes a *cresc.* marking. The second system continues the melodic and rhythmic development, with a *cresc.* marking and a first ending bracket labeled 'I'. A watermark of a Thai temple is visible in the background.

หลังจากที่ทำนอง A กลับมาแล้วก็เข้าช่วงการแสดงเทคนิคช่วงที่ 2 (ช่วงนี้ยากกว่าช่วงแรก) แต่ลักษณะการแต่งจะคล้ายกันตรงที่แบ่งการเล่นเป็น 2 ช่วงและในแนวออร์เคสตราเป็นผู้ทำหน้าที่เสนอทำนองโดยมีแนวเดี่ยวเล่นประกอบซึ่งทำนองที่ใช้คราวนี้เป็นทำนอง B (ของช่วงก่อนนี้เป็นทำนอง A) เทคนิคที่ใช้ในการเล่นในตอนนี้ได้แก่

- การเล่นสาย G เพียงสายเดียว (sul G)
- การเล่นบันไดเสียงแบบมีการบังคับการใช้คันชักเพื่อนำเสียงที่ต้องการ
- Double stop ด้วยคู่เสียงต่าง ๆ
- Harmonic

ภาพประกอบที่ 11 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato ห้องที่ 188 – 196

ช่วงที่ 2 เป็นการโชว์เทคนิคอย่างเดียวไม่มีการเสนอทำนองแต่อย่างใด โดยในช่วงนี้จะอยู่ในบันไดเสียง F Major ไปจนจบการเล่นของแนวเดี่ยว และจะมีการเดินของจังหวะที่สนุกสนาน

เทคนิคที่ใช้ในการเล่นในตอนนี้ได้แก่

- Double stop ด้วยคู่เสียงต่าง ๆ
- Slide down chromatic scale
- Up bow staccato

ภาพประกอบที่ 12 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato ห้องที่ 209 – 220

ท่อน coda ของท่อนที่ 1 นี้ในแนวเดียวกันก็ยังคงมีการโซวเทคนิคต่าง ๆ อยู่บ้างแต่บางส่วนก็นำมาจากของเดิมที่เคยเล่นมาแล้วนำมาเล่นซ้ำเล็กน้อย แต่ในส่วนของแนวออร์เคสตรามีการนำเสนอทำนอง A เล็กน้อยในช่วงแรก

ภาพประกอบที่ 13 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato ห้องที่ 221 – 238

ในช่วงนี้ส่วนของแนวเดี่ยวจบลงที่ F Major จากนั้นเป็นการบรรเลงของออร์เคสตราทำหน้าที่สรุปจบตอนแรกของเพลงนี้และทำหน้าที่เป็น transition เชื่อมเข้าสู่ตอนต่อไปซึ่งเป็นตอนที่ 2 ของเพลงนี้ทันทีโดยไม่มีหยุดพัก

โดยภาพรวมของตอนที่ 1 นี้จะเห็นได้ว่าเวเนียฟสกีได้นำเสนอทำนองแค่ 2 ทำนองเท่านั้นและนำทำนองทั้ง 2 มาใช้ซ้ำในรูปแบบที่ต่างกันออกไปทำให้เกิดความน่าสนใจและทั้งสองทำนองนั้นล้วนแต่มีความไพเราะมากจนเป็นที่ยอมรับว่าเพลงนี้เป็นอีกหนึ่งผลงาน concerto ในยุคโรแมนติกที่น่าสนใจ

สังคีตลักษณะในการแต่งตอนที่ 1

Exposition (A – A' B – B') – Recapitulation (A – B') – Coda

เป็น sonata form ที่ตัดทอน development ออกไป

Romance เป็นตอนที่ 2 ของคอนแชร์โตบทนี้ในลักษณะที่ต้องบรรเลงต่อเนื่องจากตอนที่ 1 โดยไม่มีช่วงหยุดพัก ซึ่งในช่วงท้ายในตอนที่ 1 จะมีการเปลี่ยนโมทีฟไปใช้โน้ต 3 พยางค์ (บรรเลงโดยเครื่องดนตรีคลาริเน็ต) โดยที่จังหวะของโน้ต 3 พยางค์จะกลายเป็นจังหวะของท่อนที่ 2

ท่อนนี้อยู่ในบันไดเสียง Bb Major และอยู่ในอัตราจังหวะ 12/8 และเวเนียฟสกีได้เขียนกำกับไว้ว่า *andante non troppo* ซึ่งมีความหมายว่าช้าพอประมาณ

ในช่วงแรกนำเสนอด้วยทำนอง A ซึ่งทำนอง A นี้จะแบ่งเป็น 2 ช่วง ห้องที่ 1 – 8 จะเป็นช่วงที่ 1 และห้องที่ 9 – 15 จะเป็นช่วงที่ 2

ภาพประกอบที่ 14 Concerto no 2 in D minor Romance ห้องที่ 1 – 6

The image shows a musical score for the first six measures of the Romance movement from Concerto No. 2 in D minor. The score is in 12/8 time and features a piano accompaniment with a melody in the right hand and a bass line in the left hand. The tempo is marked 'Andante non troppo' and the dynamics are 'p' (piano) and 'mp' (mezzo-piano). The score includes a 'semplice' marking and a '4' marking for a fourth note in the right hand.

ในช่วงแรกนี้จังหวะของ accompaniment ในช่วงแรกจะใช้จังหวะผสมกันระหว่างโน้ต 3 พยางค์กับโน้ตเช็บ็ต 1 ขึ้นโดยที่โน้ต 3 พยางค์จะอยู่จังหวะที่ 1-2 และเช็บ็ต 1 ขึ้นอยู่จังหวะที่ 3-4 ซึ่งในช่วงแรกนี้ถ้าผู้บรรเลงไม่ทำความเข้าใจกับจังหวะแบบนี้ให้ดีก็จะทำให้เพลงฟังไม่ราบรื่นเท่าที่ควร

ในช่วงที่สองของท่านอง A แทบจะเหมือนช่วงแรกทั้งหมด (ต่างที่แนว accompaniment เล็กน้อย) และในช่วงท้ายของห้องที่ 15 มีการดึงจังหวะให้ช้าลงเล็กน้อย (*poco rit*) เพื่อที่จะนำเข้าสู่ช่วงต่อไปของเพลง

ภาพประกอบที่ 15 Concerto no 2 in D minor Romance ห้องที่ 16 – 23

ช่วงที่ 2 ของท่อนนี้ท่านอง A กลับมาอีกครั้งและยังคงแบ่งได้เป็น 2 ช่วงเช่นเดิมและแต่ละช่วงก็ยังคงมีความต่างกันในอัตราจังหวะของ accompaniment เหมือนกันแต่จะต่างกันในท่านอง A ช่วงที่ 2 นั้นถูกนำเสนอบนโดเสียง Db Major และทำการย้ายบันไดเสียงไปเรื่อย ๆ ในทุกสองห้องเพลง ในส่วนของแนวเดี่ยวในช่วงนี้เล่นโน้ตเสียงต่ำที่สาย G เพื่อสร้างเสียงที่นุ่มลึกแตกต่างไปจากตอนแรกซึ่งสร้างความแปลกใจให้กับผู้ฟังได้เป็นอย่างดี

ภาพประกอบที่ 16 Concerto no 2 in D minor Romance ห้องที่ 27 – 34

ห้องที่ 38 – 48 เป็นการเคลื่อนย้ายโดเสียงโดยนำเสนอแค่บางส่วนของทำนอง A ที่มีลักษณะของทำนองเคลื่อนที่ไปข้างหน้าเล็กน้อยซึ่งเวเนียฟสกีได้เขียนกำกับไว้ว่า *animato* มีความหมายว่า ค่อย ๆ รุกไปข้างหน้าฟังแล้วมีความรู้สึกเหมือนถูกบีบคั้นอารมณ์จนถึงท้ายของทำนองที่ห้อง 47 – 48 อารมณ์จะถูกคลี่คลายออกแล้วนำไปสู่ทำนองถัดไป

ภาพประกอบที่ 17 Concerto no 2 in D minor Romance ห้องที่ 38 – 45

ทำนอง A กลับมาอีกครั้งที่บันไดเสียง Bb Major แต่ครั้งนี้อยู่ที่แนว accompaniment ส่วนในแนวเดี่ยวทำหน้าที่บรรเลงสอดประสานและอยู่ในช่วงเสียงที่สูง

ในช่วงนี้แนว accompaniment เล่นอยู่ในอัตราจังหวะ 4/4 แต่ในแนวเดี่ยวเล่นอยู่ในอัตราจังหวะ 12/8 ซึ่งอัตราส่วนทั้ง 2 แบบจะมีจังหวะตกที่เท่ากันแต่จังหวะย่อยภายในจะไม่เท่ากันทำให้เวลาบรรเลงอาจทำให้รู้สึกขัดอยู่บ้างดังนั้นผู้เล่นควรตั้งสมาธิในช่วงนี้ให้ดี

ภาพประกอบที่ 18 Concerto no 2 in D minor Romance ห้องที่ 49 – 50

ห้องที่ 55 – 60 แนวเดี่ยวรับหน้าที่สรุปเรื่องราวก่อนที่จะนำไปสู่ท่อน Coda ในห้องที่ 57 – 58 ช่วงนี้เป็นอีกช่วงหนึ่งที่มีความยากในการเล่นเพราะเป็นการเล่นด้วยเทคนิค Double stop คู่ 8 ที่อยู่ในช่วงเสียงสูง ต่อจากนั้นในห้องที่ 58 จังหวะที่ 4 จะเล่นด้วยเทคนิค Double stop คู่ 6 จนไปจบที่ห้อง 60 จังหวะแรก

ภาพประกอบที่ 19 Concerto no 2 in D minor Romance ห้องที่ 56 – 59

ห้องที่ 64-75 เป็นท่อน Coda ของท่อนที่ 2 นี้เวเนียฟสกีได้นำทำนอง A ช่วงที่ 2 มาใช้สรุปจบของท่อนนี้และในช่วง 5 ห้องท้ายในแนวเดี่ยวมีการเล่นบันไดเสียง เป็นการโซว้เล็กน้อยก่อนที่จะจบที่โน้ตเสียง Bb สูงลากเสียงยาว 8 จังหวะและต้องเล่นด้วยเสียงที่เบา (dynamic piano) ในช่วงที่เล่นเสียงสูงโน้ตสุดท้ายผู้บรรเลงต้องระวังเรื่องการถ่ายน้ำหนักระหว่างสองมือให้ตีมีฉะนั้นอาจทำให้เสียงสั้นได้ง่าย

ภาพประกอบที่ 20 Concerto no 2 in D minor Romance ห้องที่ 68 – 72

ท่อนนี้มีทำนองหลักเพียงแค่ทำนองเดียวเท่านั้น ดังนั้นสิ่งสำคัญในการฝึกซ้อมท่อนนี้คือความต่อเนื่องระหว่างโน้ตต้องให้แน่ใจว่าเล่นโน้ตเต็มค่าของจังหวะและระหว่างเล่นควรวัดจังหวะย่อยในส่วนของ accompaniment ด้วย

A la Zingara ท่อนนี้เป็นท่อนที่ 3 ชื่อท่อนมีความหมายว่า “ยิปซี” หรือการเล่นแบบยิปซี ที่เน้นการเล่นแบบคุดันและรวดเร็วซึ่งการเล่นแบบนี้ตอบสนองเทคนิคการเล่นไวโอลินที่เป็นเอกลักษณ์ของเวเนียฟสกีเป็นอย่างดี และในบางส่วนของท่อนนี้ก็ได้มีการนำทำนองจากท่อนที่ 1 กลับมาใช้ซ้ำอีกด้วยทำให้มีความรู้สึกได้ว่าเวเนียฟสกีมีความต้องการให้ทั้ง 3 ท่อนเป็นเรื่องเดียวกัน

บันไดเสียงที่ใช้ในท่อนนี้ที่ใช้เป็นหลักได้แก่ D minor , Eb Major , B Major , G Major , D Major , Bb Major

ก่อนที่จะเริ่มในท่อนนี้เวเนียฟสกีได้ใช้ก่อนเดี่ยวไวโอลินในลักษณะของ cadenza ที่มีวงออร์เคสตราบรรเลงประกอบเล็กน้อยในช่วงแรก

ในช่วงนี้ เวเนียฟสกีเขียนกำกับความเร็วไว้ที่ *allegro con fuoco* ที่มีความหมายว่าเร็วอย่างดุเดือดและในส่วนของเสียงประสานจะเริ่มที่ A Major chord ที่เป็น dominant ของ D minor ที่เป็นบันไดเสียงหลักของท่อนนี้เสมือนทำหน้าที่เกริ่นนำก่อนเข้าท่อนที่ 3 อย่างแท้จริง นอกจากนี้แล้วเวเนียฟสกียังได้เลือกใช้บางส่วนของช่วงนี้มาใช้เป็น transition อีกด้วย

เทคนิคที่ใช้ในช่วงแรกนี้ไม่มีอะไรนอกจากการเล่นอย่างรวดเร็ว ซึ่งการจับคันชักไวโอลินแบบเวเนียฟสกีจะช่วยทำให้เล่นได้ง่ายขึ้น

ภาพประกอบที่ 21 Concerto no 2 in D minor Allegro con fuoco

Allegro con fuoco

Tutti. *cresc.*

ff *f* *Cadenza*

p leggiero *cresc.*

rit. *dim.*

หลังจาก cadenza จบก็จะเริ่มท่อน 3 โดยที่เวเนียฟสกีได้ปรับลดความเร็วลงเล็กน้อยจาก allegro con fuoco เหลือที่ allegro ที่ฟังดูสบายกว่า
 เวเนียฟสกีนำเสนอทำนอง A โดยแบ่งเป็น 2 ช่วง
 - ทำนอง A ช่วงแรกที่ห้อง 2 – 22

ภาพประกอบที่ 22 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato (a la Zingara) ห้องที่ 1 –

22

Allegro moderato (a la Zingara)
con ritmo

Tutti *p spiccato*

p *sul A restes*

restes

- ทำนอง A ช่วงที่ 2 ห้องที่ 23 – 43 ในช่วงที่สองนี้ 8 ห้องแรกจะเหมือนกับช่วงแรกแต่ห้องถัดมาจะเป็นการเล่นโน้ตที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง

ภาพประกอบที่ 23 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato (a la Zingara) ห้องที่ 23 –

43

หลังจากที่การนำเสนอแนวเดี่ยวในช่วงแรกจบลงออร์เคสตรารับช่วงต่อด้วยทำนอง A พร้อมกับค่อย ๆ เคลื่อนย้ายบันไดเสียงเพื่อส่งไปทำนอง B ที่ บันไดเสียง Eb Major

ทำนอง B ที่นำเสนอในตอนแรกนี้เป็นทำนอง B ที่นำมาจากตอนที่ 1 ซึ่งเวเนียฟสกีได้เขียนกำกับไว้ในช่วงเริ่มว่า poco piu tranquillo มีความหมายว่า “ค่อย ๆ สงบลง” เป็นการสื่อว่าหลังจากการแสดงอย่างดุเดือดในตอนแรกช่วงนี้จะเป็นช่วงพักปรับอารมณ์ให้ผ่อนคลายลงและหลังจากนั้นได้มีการกำกับไว้อีกว่า agitato, appassionato, molto appassionato ตามลำดับแสดงถึงความเข้มข้นทางอารมณ์ของ เวเนียฟสกีที่ต้องการให้เพลงในตอนนี้มีอารมณ์ที่หลากหลายประกอบกับการเปลี่ยนเสียงประสานที่หลากหลายเพื่อให้เข้ากับอารมณ์ที่ต้องการ

ภาพประกอบที่ 24 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato (a la Zingara) ห้องที่ 65 –

80

หลังจากนั้นเวเนียฟสกีได้นำเสนอทำนอง C ทันทีที่บันไดเสียง G Major ที่มีอัตราจังหวะคล้าย ช่วงแรก (ทำนอง A) คือดำเนินทำนองด้วยโน้ตเซปต์ 2 ชั้นทั้งหมดและเล่นด้วยความเร็วแต่จะต่างจาก ช่วงแรกตรงที่ช่วงนี้ได้มีการกำกับว่าให้เล่นแบบ saltando คือไม่ต้องกดคันทันทีมากปล่อยให้คันทันตั้น บนสายไปตามความเร็วของเพลง ดังนั้นความรู้สึกของช่วงนี้จะฟังสบายกว่าในช่วงแรกของท่อนนี้

ภาพประกอบที่ 25 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato (a la Zingara) ห้องที่ 97-

107

ในช่วงท้ายของทำนอง C เป็น transition ที่นำส่วนหนึ่งจาก cadenza ก่อนที่จะเข้าท่อนที่ 3 มานำเสนออีกครั้งก่อนที่จะนำเสนอท่อนถัดไป

ภาพประกอบที่ 26 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato (a la Zingara) ห้องที่ 113

- 131

ทำนอง D อยู่ในบันไดเสียง D Major โดยลักษณะเด่นของท่อนนี้จะคล้ายกับเพลงเต้นรำของโปแลนด์ ซึ่งการเล่นจะเน้นจังหวะที่ 2 มากกว่าจังหวะแรก

เทคนิคในการเล่นในช่วงนี้จะเป็นการเล่นด้วย double stop ทั้งหมดซึ่งส่วนมากเป็นการเล่นคู่ 3 กับคู่ 6 และมี triple stop เล็กน้อยในช่วงท้ายของท่อนก่อนที่จะเข้า transition นำเข้าทำนองถัดไป

ภาพประกอบที่ 27 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato (a la Zingara) ห้องที่ 132

- 151

จากนั้นทำนอง A กลับมาสั้นๆ (แค่บางส่วน) ที่บันไดเสียง Bb และ C ตามลำดับและการเล่นในช่วงนี้ก็ได้ใช้เทคนิค up bow staccato อีกด้วย

ภาพประกอบที่ 28 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato (a la Zingara) ห้องที่ 172

- 202

ทำนอง B กลับมาอีกครั้งแต่ต่างบันไดเสียงกันรวมถึงเทคนิคในการเล่นด้วยแต่ในช่วงท้ายไม่เหมือนเพราะในช่วงที่เสนอ ทำนอง B ครั้งแรกจะต่อด้วย ทำนอง C แต่ในครั้งนี้จะนำเสนอต่อด้วย ทำนอง A โดยที่มีแนวฟลูทรับหน้าที่เสนอ ทำนอง A ในขณะที่แนวเตียวบรรเลงคลอไปด้วยการเล่น รัวนิ้ว (thrill) เสียงยาวที่โน้ต A สูง

ภาพประกอบที่ 29 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato (a la Zingara) ห้องที่ 203

- 211

ภาพประกอบที่ 30 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato (a la Zingara) ห้องที่ 236

- 243

ทำนอง A กลับมาอีกครั้ง (แค่ช่วงหลังของแต่ละช่วงเท่านั้น) แต่มีบางส่วนที่แตกต่างไปเล็กน้อยเท่านั้น

ภาพประกอบที่ 31 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato (a la Zingara) ห้องที่ 248

- 257

ต่อจากนั้นเวเนียฟสกีนำเสนอด้วยทำนอง D อีกครั้งแต่มีส่วนต่างที่ตอนท้ายของท่อนก่อนเข้าสู่ coda ที่ต้องเล่นด้วยเทคนิคการจับมือซ้ายแบบกีตาร์ (จับเป็นคอร์ด) แต่มือขวาแยกโน้ตเล่น (ห้องที่ 304 – 307)

ภาพประกอบที่ 32 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato (a la Zingara) ห้องที่ 280

- 307

ในส่วนของ coda แนวเดี่ยวเล่น double stop คู่ 8 ในลักษณะของ chromatic scale และ double stop คู่ต่าง ๆ และในส่วนของออร์เคสตรานำเสนอด้วยทำนอง A ก่อนที่จะไปจบด้วย D Major ด้วยความยิ่งใหญ่ตามแบบโรแมนติค

ภาพประกอบที่ 33 Concerto no 2 in D minor Allegro moderato (a la Zingara) ห้องที่ 308

- 334

The image displays a musical score for the third movement of the second concerto in D minor by Franz Liszt, titled 'Allegro moderato (a la Zingara)'. The score is written for a single melodic line, likely for violin or piano. It features five staves of music. The first staff begins with a dynamic marking of *ff* and the instruction *brillante con fuoco*. The music is characterized by rapid, intricate passages, including double stops and chromatic scales. Fingering numbers (1-3) are indicated throughout the score. The piece concludes with a final cadence in D major.

CHULALONGKORN UNIVERSITY

สังคีตลักษณะในท่อนที่ 3

Intro – A – B – C – D – A – B – A – D – Coda

ท่อนนี้เป็นท่อนที่รวบรวมเทคนิคของไวโอลินเกือบทั้งหมดมาอยู่ที่ท่อนนี้ท่อนเดียวเลยก็ว่าได้ ดังนั้นผู้เล่นควรแยกแยะเทคนิคที่มีของตนเองว่ามีครบที่จะเล่นท่อนนี้หรือไม่ถ้ายังมีเทคนิคไม่ครบแล้ว ขาดที่ตรงไหนควรไปหาแบบฝึกมาฝึกเพิ่มเติมเสียก่อนจะทำให้หัดท่อนนี้อย่างเข้าใจมากยิ่งขึ้น

2.4.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข

ท่อนที่ 1 Allegro moderato ปัญหาที่พบในท่อนนี้

- ห้องที่ 86 – 90 ซึ่งโน้ตในช่วงนี้มีการใช้นิ้วที่ค่อนข้างยากทำให้เล่นออกมาไม่ชัดเจน ผู้แสดงได้ฝึกซ้อมในช่วงนี้อย่างซ้ำ ๆ พยายามเล่นให้ทุกโน้ตมีความเร็วที่สม่ำเสมอและตอนแสดงจริงสามารถลดความเร็วในช่วงนี้ได้เพื่อให้ฟังดูดีและไม่เร่งรีบจนเกินไป
- ห้องที่ 109 – 110 เป็นการเล่นบันไดเสียงด้วย double stop คู่ 8 ด้วยเทคนิค finger octave เพื่อไม่ให้ได้ยินเสียงสายรุคของนิ้วมือซ้าย ผู้แสดงได้ฝึกเทคนิค finger octave โดยใช้แบบฝึก 24 caprices ของ Nicolo Paganini บทที่ 17 ในการฝึกซ้อม ในช่วงนี้ (ห้องที่ 109 – 110) สามารถดึงจังหวะให้ช้าลงเล็กน้อยได้เพื่อให้เกิดความชัดเจนของเสียง
- Double stop คู่เสียงต่าง ๆ ผู้แสดงได้ฝึกซ้อมการเล่นโน้ต double stop ในคู่เสียงต่าง ๆ โดยใช้แบบฝึกของ Carl Flesch scale system เป็นหลัก
- ช่วงที่เล่นโน้ตต่อเนื่องด้วยความเร็วในรูปแบบต่าง ๆ ผู้แสดงได้ฝึกซ้อมกับเครื่องกำหนดจังหวะโดยเริ่มที่จังหวะช้า ๆ ก่อนแต่ให้เน้นไปที่ความต่อเนื่องและความชัดเจนรวมถึงความถูกต้องของเสียง

ท่อนที่ 2 Romance ปัญหาที่พบในท่อนนี้ได้แก่

- ช่วงท้ายของประโยคมักจะเล่นเสียงสั้น – ห้วนเกินไป (ตอนเล่นมักไม่รู้ตัว) ผู้แสดงได้แก้ไขโดยการอัดเสียงตอนฝึกซ้อมแล้วนำมาฟังแล้วจึงแก้ไขเพราะขณะซ้อมด้วยตนเองผู้แสดงจะไม่ได้ยินเสียงโดยรวมดังนั้นการอัดเสียงของตนเองแล้วนำมาฟังจะสามารถเห็นข้อผิดพลาดได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น
- โน้ต double stop ที่ห้อง 56 – 60 เป็นการเล่น double stop คู่ 8 ที่มีช่วงเสียงที่สูงและต้องเล่นด้วยความดังซึ่งถ้าเล่นแบบปกติคือใช้นิ้ว 1 กับนิ้ว 4 ในการเล่น double stop คู่ 8 กำลังอาจไม่เพียงพอดังนั้นผู้แสดงได้เปลี่ยนไปใช้นิ้ว 1 กับนิ้ว 3 แทนในการเล่นช่วงนี้เพราะได้กำลังมากกว่า

ท่อนที่ 3 Allegro con fuoco A la zingara ปัญหาที่พบในท่อนนี้ได้แก่

- การเล่นโน้ตด้วยความเร็วที่ต่อเนื่อง ผู้แสดงได้ฝึกซ้อมท่อนนี้กับเครื่องกำหนดจังหวะ ตลอดเวลารวมทั้งเวลาที่ซ้อมร่วมกับนักเปียโนต้องบอกให้นักเปียโนว่าถ้าผู้แสดงมีการเร่ง จังหวะในท่อนนี้มากขึ้นห้ามเล่นจังหวะให้เร็วตามให้ยึดจังหวะเดิมไว้ไม่เช่นนั้นความเร็ว ของเพลงจะเพิ่มขึ้นจนไม่สามารถควบคุมได้
- Double stop ที่คู่เสียงต่าง ๆ ผู้แสดงได้ใช้แบบฝึก OT.SEVCIK op 17 ในการฝึกซ้อม เป็นหลัก เพื่อเป็นการเตรียมตัวก่อนที่จะซ้อมท่อนนี้
- ช่วงสุดท้ายของเพลง (ห้องที่ 308 – 334) เป็นช่วงที่ต้องเร่งจังหวะให้เร็วขึ้น ระหว่าง ซ้อมกับแนวเปียโนมักเล่นไม่พร้อมกัน ผู้แสดงได้ฝึกซ้อมในช่วงนี้อย่างซ้ำ ๆ กับแนว เปียโนเพื่อให้โน้ตพร้อมกันก่อน หลังจากนั้นจึงค่อยเร่งความเร็วให้ถึงความเร็วที่ต้องการ

บทที่ 3

3.1 วิธีการแสดงเดี่ยวไวโอลิน

การคัดเลือกบทเพลงสำหรับใช้ในการแสดงเดี่ยวไวโอลินพิจารณาจากความเหมาะสมที่จะนำมาศึกษาในระดับปริญญาโทและปริญญาตรี คุณค่าทางการประพันธ์ ความไพเราะจากบทเพลง และระดับความสามารถของผู้แสดง โดยการแสดงเดี่ยวในครั้งนี้ได้คัดเลือกบทเพลงสำหรับการแสดงไว้ 4 บทเพลง โดยผู้แสดงได้จัดทำข้อมูลการแสดงโดยการทำสูจิบัตรการแสดง

3.2 ข้อมูลการแสดงเดี่ยวไวโอลิน

การแสดงเดี่ยวไวโอลินในครั้งนี้ได้กำหนดให้ผู้แสดงบรรเลงบทเพลง 4 บทเพลงจากการประพันธ์ของนักประพันธ์เพลงที่มีชื่อเสียงและประพันธ์บทเพลงอันทรงคุณค่าไว้ รวม 2 ยุคโดยเรียงลำดับการแสดงดังต่อไปนี้

1. Violin Sonata No.1 in G minor, BWV 1001 ประพันธ์โดย Johann Sebastian Bach เป็นบทเพลงในยุคบาโรก มีทั้งหมด 4 ท่อน ใช้เวลาแสดงประมาณ 20 นาที ตามลำดับดังนี้

- Adagio
- Fuga
- Siciliana
- Presto

2. Violin Sonata No.3 in D minor, Op.108 ประพันธ์โดย Johannes Brahms เป็นบทประพันธ์ในยุค Romantic มีทั้งหมด 4 ท่อน ใช้เวลาแสดงประมาณ 20 นาที ตามลำดับดังนี้

- Allegro
- Adagio
- Un poco presto e con sentimento
- Presto agitato

3. Zigeunerweisen, Op.20 ประพันธ์โดย Pablo de Sarasate ใช้เวลาแสดงประมาณ 8 นาที

4. Violin Concerto No.2 in D minor, Op.22 ประพันธ์โดย Henri Wieniawski มีทั้งหมด 3 ท่อน ใช้เวลาแสดงประมาณ 25 นาที ตามลำดับดังนี้

- Allegro moderato
- Romance

- Allegro con fuoco

3.3 การเตรียมการแสดงเดี่ยวไวโอลิน

ขั้นตอนการจัดเตรียมการแสดง ผู้แสดงได้จัดลำดับขั้นตอนโดยแบ่งเป็น การคัดเลือกบทเพลง การเลือกใช้นิตเพลง การฝึกซ้อม การศึกษาบทเพลงที่จะแสดงกับอาจารย์ผู้สอน การแก้ไขปัญหา และการศึกษาจากแหล่งข้อมูลอื่นๆ ดังนี้

1. การคัดเลือกบทเพลง

การคัดเลือกบทเพลงที่จะใช้ในการแสดงต้องพิจารณาถึงความเหมาะสมหลายประการ ทั้งด้านความยากง่ายที่เหมาะสม ด้านความสามารถของผู้แสดง ด้านคุณค่าทางวรรณคดี ด้านนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงในยุคต่างๆ ด้านอารมณ์ในแต่ละบทเพลง ทั้งหมดเพื่อให้ผู้ที่สนใจเกิดความซาบซึ้งในการแสดง โดยได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ที่มีความเชี่ยวชาญ มีทักษะ และประสบการณ์ในการแสดง

2. การเลือกใช้นิตเพลง

การเลือกใช้นิตเพลงควรพิจารณาถึงความน่าเชื่อถือของสำนักพิมพ์เป็นหลัก เพราะบทเพลงหรือนิตเพลงเป็นข้อมูล หรือเป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญอย่างยิ่งในการนำมาศึกษา รวมถึงการนำมาซึ่งการวิเคราะห์ทั้งประโยคเพลง รายละเอียดต่างๆ ในบทเพลง ในครั้งนี้ผู้แสดงได้คัดเลือกนิตเพลงจากสำนักพิมพ์ Peters, Lauren Keiser และ G. Henle Verlag

3. การฝึกซ้อม

การฝึกซ้อมถือเป็นหัวใจหลักของการแสดงเดี่ยวไวโอลิน นอกจากผู้แสดงจะต้องมีวินัย ในการจัดตารางเวลาในการฝึกซ้อม ผู้แสดงยังต้องจัดหาแหล่งข้อมูล เนื้อหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการตีความ ในบทเพลงต่าง ๆ ที่ใช้ในการแสดงด้วย ซึ่งในการฝึกซ้อม ผู้แสดงจะจัดลำดับการซ้อมให้เหมาะสมกับบทเพลงนั้น ๆ เช่น การฝึกนิ้วและเทคนิคในการเล่นไวโอลิน การฝึกการอ่านและเล่นนิตอย่างละเอียดซ้ำ ๆ โดยในขณะเดียวกันก็เริ่มวิเคราะห์แต่ละประโยคเพลงอย่างช้า ๆ จนชำนาญ และสุดท้ายคือการฝึกซ้ำ ๆ โดยการฝึกเล่นทั้งหมดเพื่อให้เกิดความชำนาญในการแสดง รวมถึงฝึกการฝึกซ้อมร่วมกับนักเปียโนอย่างสม่ำเสมอ โดยทั้งนี้ผู้แสดงจะต้องทบทวนปัญหาและวางแผนการซ้อม ผู้แสดงควรรู้ถึงเวลาที่ใช้ในการแสดงเพื่อให้ร่างกายเกิดความคุ้นเคยในช่วงเวลาทำการแสดง

4. การศึกษาบทเพลงที่จะแสดงกับอาจารย์ผู้สอน

ผู้แสดงจัดตารางเรียนกับท่านอาจารย์ผู้สอนอย่างสม่ำเสมอ ในแต่ละครั้งผู้สอนได้ทบทวนการฝึกซ้อม ดูพัฒนาการของผู้แสดง ให้เทคนิคต่าง ๆ ในการฝึกซ้อมบทเพลง ให้คำปรึกษาถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างฝึกซ้อม และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในระหว่างการเรียนการสอน

5. การแก้ไขปัญหา

ในระหว่างการเรียนการสอน และการฝึกซ้อมของผู้แสดง สิ่งแรกที่คุณควรรู้ในการเล่นบทเพลงในทุกๆบทเพลงก็คือ ปัญหาของบทเพลงนั้น ๆ ดังนั้นในการฝึกซ้อม ควรหาสาเหตุของปัญหาให้เจอ เพื่อปรึกษากับอาจารย์ผู้สอน ให้ช่วยปรับวิธี หรือหาเทคนิคที่เหมาะสมนำมาปรับใช้ เพราะการที่ฝึกซ้อมผิดเป็นเวลานานจะยิ่งทำให้เราแก้ไขปัญหาที่นั้นได้ยาก

6. การศึกษาจากแหล่งข้อมูลอื่นๆ

นอกจากการฝึกซ้อมเป็นประจำแล้ว ควรศึกษาข้อมูลจากบทประพันธ์ที่หลากหลาย ของผู้ประพันธ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ลึก โดยควรศึกษาประวัติ แนวความคิดของผู้ประพันธ์เพื่อนำมาใช้ในการฝึกซ้อมได้อย่างถูกต้อง ในปัจจุบันมีแหล่งข้อมูลให้ศึกษาหลายทางที่เกี่ยวข้องกับดนตรีตะวันตก เช่น หนังสือ ห้องสมุด บทความต่าง ๆ สื่อบัตร รายการโทรทัศน์ รายการวิทยุ แผ่นบันทึกเสียง และจากเว็บไซต์ต่าง ๆ

7. การกำหนดวัน เวลา และสถานที่แสดง

ผู้แสดงกำหนดวัน เวลา และสถานที่ให้แน่นอน เพื่อช่วยให้ผู้แสดงได้สามารถวางแผนในฝึกซ้อม และเตรียมตัวในการแสดง รวมถึงการจัดทำข้อมูลและการประชาสัมพันธ์ทั้งในเรื่องสถานที่ให้เหมาะสมกับเวลา

8. การทำสูจิบัตรและโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์การแสดง

การจัดทำสูจิบัตร (Programme Note) และโปสเตอร์คอนเสิร์ต เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ถึงการแสดงในครั้งนี้และถือเป็นการเผยแพร่ผลงานแสดงให้กับผู้ที่มีความสนใจในบทเพลงตั้งนั้นผู้แสดงได้จัดทำข้อมูลลงในสูจิบัตร ดังนี้

- ชื่อ - นามสกุล และประวัติของผู้แสดง
- วัน เวลา และสถานที่ในการแสดง
- ลำดับการแสดงและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับทุก ๆ บทเพลง

9. การฝึกซ้อม ณ สถานที่จริง

การแสดงในแต่ละครั้งควรได้ฝึกแสดงในสถานที่จริง ซึ่งถือเป็นเรื่องที่สำคัญมากต่อผู้แสดง
 บริบทต่าง ๆ มีผลต่อการแสดง เช่น เรื่องคุณภาพของระบบเสียงในห้องที่ใช้แสดง ผู้แสดงจะต้องฝึก
 การปรับและควบคุมเสียงในขณะที่แสดงให้เข้ากับสถานที่แสดง นอกจากนี้ยังช่วยสร้างความคุ้นเคยกับ
 สภาพแวดล้อม บรรยากาศและสร้างความคุ้นเคยกับการเล่นคู่กันกับนักเปียโน เพื่อช่วยลดความกังวล
 ตื่นเต้นในวันแสดง

3.4 วิธีการแสดงเดี่ยวไวโอลิน

1. ผู้แสดงกำหนดการแสดงและรูปแบบการแสดง
2. ผู้แสดงถ่ายทอดบทเพลงให้ตรงกับจุดประสงค์ของผู้ประพันธ์และการตีความของผู้แสดง
 ต่อผู้ชม
3. ผู้แสดงถ่ายทอดอารมณ์และสร้างบรรยากาศประทับใจให้แก่ผู้ชมผ่านเสียงดนตรีตามลำดับ
 รายการแสดงตั้งแต่ต้นจนจบการแสดง
4. ผู้แสดงแต่งกายได้เหมาะสมกับการแสดง

3.5 การแสดงเดี่ยวไวโอลิน

ผู้แสดงแบ่งการแสดงออกเป็น 2 ช่วงของการแสดง ช่วงละประมาณ 40 นาที รวมพักครึ่งการ
 แสดง 15 นาที รวมเวลาการแสดงทั้งหมดใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง 40 นาที โดยแสดงบทเพลง
 ตามลำดับที่ได้กำหนดไว้ในสูจิบัตร

3.6 วัน เวลาและสถานที่การจัดการแสดงเดี่ยวไวโอลิน

การแสดงเดี่ยวไวโอลินในครั้งนี้กำหนดจัดการแสดงในวันที่ 23 เมษายน พ.ศ. 2558 เริ่มการ
 แสดงเวลา 17.00 น. ณ ห้อง Recital hall ชั้น 3 คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

โปสเตอร์ประชาสัมพันธ์และสูจิบัตรการแสดง

4.1 โปสเตอร์ประชาสัมพันธ์การแสดง

Faculty of Fine and Applied Arts
Chulalongkorn University

Master Violin Recital

Pakorn Udomsup, Violin
Usa Napawan, Piano

Programme

Violin Sonata No. 1 in G minor, BWV 1001
Johann Sebastian Bach
Violin Sonata No. 3 in D minor, Op.108
Johannes Brahms

– Intermission

Zigeunerweisen Op.20
Pablo de Sarasate
Violin Concerto No. 2 in D minor Op.22
Henryk Wieniawski

Free Admission

Thursday 23 April 2015 @ 17.00
At Recital hall 3rd floor faculty of Fine and Applied Arts
Chulalongkorn University

4.2 รายละเอียดสูจิบัตรการแสดง

Violin Sonata no 1 in G minor BWV 1001

Johann Sebastian Bach

- Adagio
- Fuga
- Siciliana
- Presto

Violin Sonata no 3 in D minor Op,108

Johannes Brahms

- Allegro
- Adagio
- Un poco presto e con sentiment
- Presto agitato

Intermission

Zigeunerweisen Op.20

Pablo de Sarasate

Violin Concerto no 2 in D minor Op.22

Henryk Wieniawski

- Allegro
- Romance
- Allegro con fuoco “A la zingara”

Violin Sonata no 1 in G minor BWV 1001**J.S.Bach**

The Sonata in G minor opens with a somber Adagio. While fully written out, this noble music give the impression that the music is being improvised as it proceeds, and Bach decorates the slow melodic line with florid embellishments (including, at several points, 128th-notes). The heavy chording and rich sonorities of this movement have led some to believe that Bach was attempting to duplicate the sound of the organ here. After the stately gravity of the opening movement, the fugue bristles with non-stop energy. The fugue itself is in three voices, and Bach eases the polyphonic complexity with interludes of sixteenth-note passagework and arpeggiated figurations. One of Bach's finest fugues, this has always been a great favorite of violinists—Henryk Szeryng often performed it as an encore. A Siciliano, as its name suggests, probably had its origin in Sicily. Bach understood it to be a slow dance in compound time; he preserves the swaying effect of the original in the dotted rhythm of the very opening, and this dotted figure returns throughout, though it is sometimes buried within the harmonic texture. For this movement, Bach moves into B-flat Major, the relative Major of the home key. The concluding Presto is a blistering rush of steady sixteenth-notes. Such an unvaried progression might, in other hands, quickly become dull, but Bach's often surprising subdivisions of phrasing and bowing give this movement unexpected variety. There is a brief flash of D Major at the beginning of this second part, which proceeds with unremitting energy to the massive final chords.

Violin Sonata no 3 in D minor op.108**Johannes Brahms**

Johannes Brahms began to compose his Sonata No 3 in D Minor in 1886, the same year that he wrote his Second Sonata, though it was only completed two years later and it was entirely different to its "elder sister." It is like a four-movement symphony in miniature. Every single note has weight and it is as if each has a free will of its own. In the dramatic first movement Brahms uses very low notes from the piano together with incredibly high notes from the violin, expanding as much as possible the range of the ensemble. In the second movement, it is only twice – in the

culminations – that the violin is permitted to depart from the lower register. Correspondingly, the piano sounds muffled and restrained. The third movement is a carefree scherzo. Were it not for the composer's remark "e con sentiment" this capricious music could have been considered fantastical.

The sonata's powerful finale goes far beyond the realms of chamber music, and this can be sensed in the very scale of its principal theme. The secondary theme is a chorale and it is led by the piano. The peaceful flow does not last long. The Third Sonata is one of strong passions, and even its chorale is filled with lyrical emotions by the time it reaches the tenth bar.

Zigeunerweisen Op.20

Pablo de Sarasate

Zigeunerweisen is a showpiece for the soloist, relegating the piano almost exclusively to a supportive role with chordal accompaniment. The violinist engages in all manner of technical display, including harmonics, rapid passage work, and big, beefy themes featuring double stops. ZigeunerweisenThe piece begins in C minor, eventually migrating to A minor for the brisk and dazzling coda. Zigeunerweisen's slower middle section is based on a song by the Hungarian composer Elemér Szentirmai (1836-1908), while the finale derives from a theme attributed to the Gypsy violinist János Bihari (1764-1827; Liszt appropriated the same tune in his Hungarian Rhapsody No.13) Zigeunerweisen makes no claim to being profound; however, it presents late romantic schmaltz and sparkle at their finest, and remains a staple of the virtuoso repertoire.

Violin Concerto no.2 in D minor op.22

Henryk Wieniawski

Wieniawski established himself as a composer and violin virtuoso in his late teens, at least in part based on the popularity throughout Europe of the first of his two violin concertos, the Concerto in F-sharp minor, Op. 14. Three years after completing that work, in 1856, he started on a second violin concerto, but with his constant traveling and performing he didn't manage to complete it until six years later. The Violin Concerto No. 2 in D minor was given its premiere on November 27, 1862, in St. Petersburg with Wieniawski as soloist and Anton Rubinstein conducting the Orchestra

of the Russian Musical Society (of which Wieniawski served as leader). Over the next eight years the composer continued to revise the Concerto, only allowing its publication in 1870. It was dedicated to Wieniawski's friend Pablo de Sarasate, who before long would be one of his main rivals as the pre-eminent violinist-composer of the day.

Wieniawski's Concerto No. 2 manages gracefully to balance sound dramatic structure with lush, attractive melodies and the kind of virtuoso pyrotechnics that his audiences would have expected. Mention should also be made of the prominent role of the orchestra, which goes somewhat beyond a typical concerto accompaniment role, often taking the lead in the musical argument. The first movement, by far the most extensive of the work's three, features two main themes: a restless opener, and a more lyrical second subject introduced by the horn. Both of these ideas, but particularly the second, are developed at length by the violin soloist, who employs the range of violin techniques, from double and triple stops to harmonics, glissandi, and a variety of bowing styles. Oddly, for a work so focused on the soloist, the movement has no solo cadenza. After the music builds to a powerful climax, a short orchestral coda leads without break into the second movement, a short and beautiful Romance based on a shapely melody in 12/8 time, with a short but fiery interlude, a brief reminiscence of the lyrical second theme from the first movement, and a solo cadenza.

The final movement, marked "à la Zingara," is a gypsy-inspired whirlwind that was described by Wieniawski as "a small village scene: a summer evening and the villagers have gathered on the village square and want to dance; general merriment, joking and laughter." Calling to mind other gypsy-influenced works of the time like Franz Liszt's Hungarian Rhapsodies, the perpetual motion of the main theme is offset by a more rustic dance in D major that appears twice, as well as brief reprises of themes from the first two movements.

Pakorn Udomsup (Violin)

A student of Asst.Prof.Noraath Chanklum.His former teacher include Montien Kunviseth, Jonathon Gloneck , Asst.Prof Choochart Pitaksakorn Thailand national artist and Pissot Saay-Op-Oua. Pakorn graduate Bachelor degree in music education from Chulalongkorn University.He is a candidate for a Master of Fine Arts degree in Violin Performance at Chulalongkorn University,Bangkok

Usa Napawan (Piano)

A highly sought-after collaborative artist and teacher, Usa obtained her Master's Degree in Piano Performance from the College of Music, Mahidol University as a student of Dr. Nopanand Chanorathaikul.

Her former piano teachers include Ajarn Kannika Issawas, Dr.Suwanna Wangsophon, Dr.Eri Nakagawa and Prof. Mag. Margit Heider Dechant. She participated in numerous master classes given by many celebrated pianists such as Peter Amstuz, Albert Sassman, Mikhail Solovei, Boris Berman, Peter Frankl and Barry Snyder.

From 2008-2014, she has attended the annual "*Pro Musica*" Workshop & Master Classes for Voice Training by *Opera Plus & Flanders Opera Studio*, where she also studied vocal accompaniment with Hein Boterberg. She became *Pro Musica's* official pianist since 2011-2014. In 2014, under the same program, she participated in the masterclass given by celebrated collaborative artist, Graham Johnson.

Usa performs regularly with many Thai and international artists as a collaborative artist. In May 2013, she performed with renowned French flutist, Julien Beaudiment for his recital in Bangkok. Recently, she performed with the legendary flutist and pedagogue Trevor Wye in his famous "Carnival of Venice for many flutes and piano" in Bangkok.

Special Thank

Prof.Dr.Narongrit Dhamabutra

Prof.Dr.Weerachat Premananda

Dr.Ramasoon Sitalayan

Assoc.Prof. Duangjai Amatyakul

Asst.Prof.Noraath Chanklum

Asst.Prof Choochart Pitaksakorn

Mr. Jonathon Gloneck

บทที่ 5

คำแนะนำและบทสรุป

5.1 คำแนะนำ

ก่อนและในวันแสดง ผู้แสดงต้องมีการเตรียมตัว และข้อควรคำนึงในการแสดงดังนี้

1. ควรพักผ่อนให้เพียงพอไม่ควรนอนดึกเกินไป เพราะการนอนไม่พออาจก่อให้เกิดความเครียดสะสมทำให้มีผลต่อการแสดงได้
2. ควรออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอเพราะการแสดงต้องใช้ทั้งกำลังกายและสมาธิ
3. เตรียมจิตใจให้พร้อมให้กำลังใจตนเองและนึกถึงดนตรีที่จะทำการแสดงเพื่อลดอาการ ประหม่าหรือตื่นเต้น เพราะจะทำให้แสดงได้ไม่เหมือนกับที่ฝึกซ้อมมา หากเป็นไปได้ ควรจัดการแสดงเหมือนจริงก่อนหน้าวันแสดงจริงอย่างน้อยหนึ่งครั้ง เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมและแก้ไขข้อผิดพลาดใด ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นนอกเหนือจากการบรรเลงได้
4. ก่อนการแสดงควรฝึกซ้อมกับสถานที่จริงเพื่อทดสอบเสียงก่อนล่วงหน้าอีกครั้งเพื่อให้ผู้แสดงเกิดความคุ้นเคยกับสถานที่
5. สำหรับบทเพลงที่มีผู้แสดงประกอบด้วย ควรเตรียมตัวให้แน่ใจว่าอัตราจังหวะนั้นเท่าเดิมกับตอนที่ฝึกซ้อม เพราะการผิดพลาดเล็กน้อยอาจทำให้ผู้แสดงเสียสมาธิได้
6. เตรียมพร้อมรับมือกับเหตุการณ์ใด ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นในระหว่างการแสดงได้ หากเกิดอุบัติเหตุสิ่งใดขึ้นมา เช่น โน้ตปลิวตกหรือเหงื่อไหลเข้าตาทำให้มองโน้ตได้ไม่ชัด จะได้กลับเข้าสู่การแสดงได้อย่างรวดเร็วและเป็นปกติ

5.2 บทสรุป

วิทยานิพนธ์การแสดงเดี่ยวไวโอลินนี้ผู้แสดงได้ค้นคว้าและศึกษาหาข้อมูลจากที่ต่าง ๆ เพื่อนำมาสนับสนุนการแสดงทั้งการศึกษาด้านประวัติและเนื้อหาของบทเพลง ประวัติของผู้ประพันธ์และผลงานอื่น ๆ เนื้อหาทั่วไปเกี่ยวกับบทเพลงที่แสดง การทำความเข้าใจเกี่ยวกับบทเพลง การศึกษาด้านทฤษฎีและสังคีตลักษณ์ของบทเพลงการวิเคราะห์ความคิดของผู้ประพันธ์ องค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นส่วนสำคัญในการกำหนดทิศทางของการเตรียมการฝึกซ้อมและการแสดง ซึ่งทำให้ผู้แสดงได้รับความรู้จากการศึกษาและที่สำคัญที่สุดคือ การที่ผู้แสดงสามารถ ถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้ให้กับนักดนตรีรุ่นต่อ ๆ ไปได้

ผู้แสดงหวังไว้เสมอว่า การที่ผู้แสดงเข้ารับการศึกษาในระดับปริญญาโทนั้น จะช่วยพัฒนาความรู้และศักยภาพของผู้แสดง เพื่อที่จะนำสิ่งเหล่านั้นไปพัฒนาให้วงการดนตรีของเมื่อไทยได้มีมาตรฐานสากลเนื่องจากผู้แสดงเห็นว่ายังมีนักเรียนดนตรีรุ่นใหม่ที่มีความสามารถทัดเทียมต่างประเทศอีกหลายคน แต่ยังคงขาดผู้สอนที่มีความรู้ความชำนาญอย่างแท้จริง หากเขาเหล่านั้นได้มีโอกาสศึกษาอย่างถูกต้องเหมาะสม ก็จะทำให้มีฝีมือทัดเทียมกับประเทศอื่น ๆ ได้

สุดท้ายนี้ผู้แสดงหวังว่า วิทยานิพนธ์เล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ศึกษาตามสมควร

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2550. สังคีตนิยม ความซาบซึ้งในดนตรีตะวันตก. พิมพ์ครั้งที่ 9 ed.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัชชา พันธุ์เจริญ. 2552a. พจนานุกรมศัพท์ดุริยางคศิลป์. พิมพ์ครั้งที่ 3 ed. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์เกษกรรต์.
- ณัชชา พันธุ์เจริญ. 2552b. สังคีตลักษณะและการวิเคราะห์. พิมพ์ครั้งที่ 4 ed. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์เกษกรรต์.
- ณัชชา พันธุ์เจริญ. 2553. ทฤษฎีดนตรี. พิมพ์ครั้งที่ 9 ed. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศศิ พงศ์สรายุทธ. 2553. ดนตรีตะวันตกยุคบาโรคและยุคคลาสสิก. พิมพ์ครั้งที่ 1 ed.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Carl Flesch. 1987. Scale system. Newyork: Carl Fischer.
- Henryk Wieniawski. 2011. Violin Concerto in D minor op 22. Lauren keiser.
- J.S.Bach. Sonata and Partitars BWV 1001 - 1006. London: C.F.Peters.
- Johannes Brahms. 1975. Sonata for Piano and Violin. G.Henle Verlag.
- Pablo de Sarasate. 1935. Zigeunerweisen. Newyork: Carl Fischer.
- Paganini. Twenty - Four Caprices For Violin op.1. G.Shirmer.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

การแสดงเดี่ยวไวโอลินโดยพากร อุดมทรัพย์
(A VIOLIN RECITAL BY PAKORN UDOMSARP)

การแสดงเดี่ยวจัดแสดง ณ ห้อง Recital hall ชั้น 3 คณะศิลปกรรมศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันพฤหัสบดีที่ 23 เมษายน 2558

รายการแสดงประกอบด้วยบทเพลงจำนวน 4 เพลงดังนี้

1. Violin Sonata no.1 in G minor BWV 1001 โดย Johann Sebastian Bach
2. Violin Sonata No.3 in D minor, Op.108 โดย Johannes Brahms
3. Zigeunerweisen, Op.20 โดย Pablo de Sarasate
4. Violin Concerto No.2 in D minor, Op.22 โดย Henri Wieniawski

รวมเวลาในการแสดงทั้งสิ้น 1 ชั่วโมง 40 นาที

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ พวคร อุดมทรัพย์

วัน เดือน ปีเกิด 24 กุมภาพันธ์ 2525

ประวัติการศึกษา ระดับประถมศึกษา โรงเรียนพญาไท

ปีการศึกษา พ.ศ. 2532 – 2537

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสารวิทยา

ปีการศึกษา พ.ศ. 2538 – 2540

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสารวิทยา

ปีการศึกษา พ.ศ. 2541 – 2543

ครุศาสตรบัณฑิต (ดนตรีศึกษา)

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2547

ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (การแสดงดนตรี)

คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2557